

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ο κ. Ν. Π. μου στέλνει δύο χαριτωμένα ποιήματα με σημείωμα στο όποιο γράφει: «Οι σοφοί σου στέλνουν τη σοφία τους, ένας τρελλός την τρέλλα του - τη δέχεται; Ναί, αλλά κατά το ήμισυ! συνεπώς έχρινω το ένα και, γιά να μην έκτεθώ, δέν το δημοσιεύω ούτε αυτό!»

Πώ! πώ! τι διαθέσιμο χρόνο πού έχετε, κ. Αλ- (και) -ε! Καί γράφετε, όλο γράφετε αυτόν τον καιρό; Κακό, πολύ κακό αυτό!

Μιά φορά, δυο φορές... — τι άνεξαντλητη ήδονή κ' ευχαρίστησι είνε πάλι αυτή πού αισθάνεσαι, κ. Ν. Πατρ., μιμούμενος έναλλάξ, άλλοτε τον Πολέμη, άλλοτε τον Χριστόπουλο, άλλοτε τον Λασκαράτο, άλλοτε τον... Τσομπανάκο, κι' άλλοτε δέν ξέρω ποιόν άλλον; "Η τό άρνείσαι; Α' τότε άς αποφανθούν άλλοι, άφού τους παραθέσω εγώ τις άρχές μερικών άπ' τα ποιήματα πού μ'ώχεις στείλει τον τελευταίον καιρό:

Αφ'ήτε με φροντίδες
Και μάταια έλπίδες
Αφ'ήτε να χαρώ
Τήν άνειν αυτής μου
Τής άνθηρας ζωής μου
Τόν ευδιον καιρό, κτλ.

Εφύσηξε μάθους βοήθας και φέρνει μιά γολέττα
Σέρνει τσελάτες με σπαθιά, και σίδερα γιά σκλάβους
Σκλάβοι, γιατί δέν χαίρεστε, γιατί δέν τραγουδάτε; κτλ.

— Τι έάφνου εξύπνησες, Γλυκειά καρδιά μου, Πόνους αισθάνεσαι, Δέν μού μιλείς;	Σ' όποιαν πόλι, Σ' όποιον τόπο Όποιον μέρους Αποτάτου
— Μάννα ένας άγγελος Ήλθε σιμά μου Πετάει τριγύρω μας Δέν τον φορείς; κτλ.	Ό,τι πέτρα Ξαναγενήσας Θάν τον εθής Αποκάτου, κτλ.

Παρακαλώ, όποιος δικαίωση έσένα κι' όχι έμένα, να μου γράψη! Έν τώ μεταξύ δέν μού στέλνεις έστ' τίποτε δικό σου; — μά δικό σου!

Στην άρχή είπα να τό εγκρίνω τό πεζό σου, ύστερα πάλι μετανόησα, κ. Γ. Γιαν., κι' αυτό όχι γιά κακό σου — πώς θάλες να δουλεύεις κα' ν' ανακωνεύς τό ύλικό πού παίρνεις άπ' τη γύρω σου ζωή! Όχι γιατί ένα περιστατικό είνε τό ίδιο χαριτωμένο, ν' άρχήσαι στη φυσική του χάρι. Τότε, άν είνε έτσι, σύ γιά τί υπάροχης, τί παριστάνεις, γιά τί ή φιλοδοξία σου; Μ' έννοεις;

Άφού, Δνίς Π. Γ., αισθάνεσθε την ανάγκη να μ' ευχαριστήσετε έπειδή διαβάζοντας τό φύλλο ξεχνάτε την λύπη σας (και καταλαβαίνετε με πόσην Ικανοποίησι δέχομαι έγώ αυτά τά ευχαριστήρια), γιατί, τό έναντίον, έσείς γράφετε πράγματα πού, άν δημοσιεύονταν, όχι μόνο δέν θά έκαμαν όσους θά τά διαβάζαν να ξεχάσουν τίς λύπες των, παρά, κι' άν δέν είχαν τώρα λύπες, θάν τους θύμιζαν περασμένες; Όσο γιά την γνώμη μου περί των γραπτών σας, άν δέν νομίζετε ότι σας την είπα ήδη, άκούστε τη: Δέν κρατείτε του αισθηματικού σας — πώς θέλετε να γράφετε; Και μία παρατήρησι: «Ω! έρημιά, τί έχεις και με τραβιάς;» γράφετε στο ένα πεζοτάραχό όδό σας, «Δυστυχία, σέ ξέρω» στο άλλο. Άποφεύγετε αυτές τις προσωποποιήσεις. Είνε αδυναμίες αυτές, μεγάλες αδυναμίες γιά τους αδυνάτους...

«Η ψυχή μου» κ' «Η ανθρώπινη χλεύη» σου έκρινονται, κ. Ι. Ρουμπίνη, δέν εγκρίνονται εκείνοι πού θαυμάζεις άκόμη, και σ' έχουν επηρεασμένον — έννοώ πολύ καλά τό πώς. Γιά προσπαθήσε όλο τόσο να μείνης μόνος με τόν έαυτό σου. Θαρρώ πώς είνε καιρός... Τούλάχιστον αυτό λέν τά ποιήματά σου. Άν πάλι γελιέμαι...

Επειδή ίσως ίσως είνε ευμένης ή κρίσις μου, κ. Α. Γωγ., δέν δημοσιεύω τά σιγηρά σου. Μά, εύλογημένε! και με τό μάτι, έδώ και πέρα, φαίνονται ότι είνε περιττούλλαβοι — τί λέγω; — ξεκλειδωμένοι έλάτιστα οι στίχοι σου.

Και της 13ης και της 20ης την αποστολή την έλαβα, Δνίς Σ. Ίλδ. Ένθαρρυντικούς λόγους δέν παρέλειψα, νομίζω μ' άπ' αυτό, ως τό να έχρινω, ή άπόσπασται μεγάλη. Μετριάστε την, μηδενίστε την, λοιπόν! Στο χέρι σας είνε...

Πολλοί φίλοι δέν βρίσκουν λόγους να μου παραστήσουν την χαρά πού έδοκίμασαν με την άναγγελία του διπλού τεύχους Δέν άμείβαλλα. Όπως έπίσης δέν άμφιβάλω γιά την «άκρα έκτίμησι» πού τρέφουν «νέοι και γέροι» προς την όλη προσπάθεια, «ιδιαιτέρως δέ γιά κείνη πού αποβλέπει στην ποδηγήτησι των νέων». Μά... μιά είνε ή προσπάθεια έναία και άξεχώριστη.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Ο Κύριος ήμων Ίησους Χριστός πάντοτε είχε προτίμησι γιά τους πτωχούς τώ πνεύματι και τους ταπεινούς και τους ύπεσχήθηκε πώς αυτοί θά κληρονομήσουν την περίφημη Βασιλείαν των Ουρανών.

Γιά ποιό λόγο λοιπόν να μη τους προτιμήσωμεν και «μεϊς, άφ' ου μάλιστα είνε τόσο ευγενικοί και καλόκαρδοι να μās φιλοξενήσουν στην καλύβα τους. Γιά ψαροράδες πρόκειται. Και οι ψαροράδες έλαβαν τό δώρο του Θεού, να κατεβή τόν Πνεύμα τό «Άγιον και να γίνουν σοφοί και να διδάξουν τον λόγον της αληθείας. Οι τσοπάνηδες, μόνον τον χαιρέτησαν γιά μιά στιγμή την ώρα πού γεννήθηκε κ' έπειτα ξωτικά και άγρίμια ξαναπήραν τά βουνά και χάθηκαν συντροφώντας τά παγανά, τις ξωθιές, και τις δρυμάδες μέσα στους λόγγους, κι' άπάνω στις πλαγιές και τις κορφές. Μι οι ψαροράδες, και οι άνθρωποι της θάλασσας της γαλανής και ήμερης και της λίμνης της καθρεφτούσας, τον γνώρισαν και τον άγάπησαν και κέρδισαν την άγάπη του, και ξεδιάλυσαν την καρδιά του και άγκάλιασαν τον κόσμο ύλάκαιρο και τον τύλιξαν στα δίχτυα τους πού να μη μπορή να ξεμπλέξη ως τά σήμερα άκόμα!

Δέν κοιπάεις κι' από μέσα; Κάτι κολιούς έχουμε, και τους κρατήσαμε γιά τά μās. Έχουμε και κεχοιμπαρένιο άπ' τά Μεσόγεια.

Μετά χαράς παιδιά την συντροφιά σας και την άγάπη σας! Με τ' απόβραδο, κάθησα σ' ένα σκαμνί άπ' δξω άπ' την παράγκα τους, στημένη κατάνακρα στ' άκρογιάλι με τέσσερα καθρόνια μπηγμένα στ' άμμουδερό, και με παλιοσανίδα βγαλμένα από κάτι τριγύρω ρημάδια άφημένα κ' έρημα από καιρό. Στο κατώφλι της πορτούλας ή φουβού με τά καρβουνάκια έπιανε σιγά σιγά με την πνοή του ήρεμου και γαλανού απόβραδου μιάτη. Όλα ήταν γαληνεμένα άπ' τά βουνάκια τά πενκόφυτα ως τό βάθος πέρα του όρίζοντα πού γέροντας ό ήλιος τον έφλόγιζε

και τον έχρύσωνε κ' έτοίμαζε τό μεγάλο πανηγύρι των χρωμάτων σε λίγο, πού θά κυρίευε και θά σκέπαζε τά πάντα μέσα στο φωτιστέφανο της δόξας του. Γίνομαι πρωτόγονος άνθρωπος γιά μιά στιγμή. Δέν ξέρω τίποτα δέν έμαθα τίποτα δέν βαφτίστηκα άκόμα στην κολυμπήθρα της άπιστίας και δέ δούλεψε ή σκέψη μου στο γιάτι και τό πώς. Βλέπω τό θαύμα και μένω με τά μάτια μου έκστατικά, και την άγνωρη ψυχή μου την πνίγει ό φόβος κι' ό τρόμος. Κακόμοιροι πρώτοι άνθρωποι. Πώς νοιώθατε τό μεγαλείο, και τό άνεξήγητο καλλίτερο από μās. Τάχα ξέρομε τί είνε σήμερα, και δέ μās τρομάζει; Γι' αυτό τρέμουμε περισσότερο! Κι' όσο νιώθουμε πλειότερα, τόσο τρέμουμε. Τί όφεληθήκαμε με την γνώσι;

Εγώ βλέπω λοιπόν, και δέν «εταίζω» και κολυμπώ μέσα στο χρώμα τό ρόδινο στην άρχή πού απλώθηκε από πέρα ως τά πόδια μου έμπρός, άπάνω στο βραχάκι πού πότε βγάσει τη κορφή του γιά μιά στιγμή να γίνη τριανταφυλλί κι' αυτό, πότε άγκαλιάζεται και σκεπάζεται με τ' άφροπαλινίδο της άφροκυματούσας πού μόλις σπάξει σάν ώρατο και άραχνέριο φεστονάκι τριγύρω του. Έπειτα ό ζωγράφος δυναμώνει τά χρώματά του στην άόρατη παλέττα του, και άναλυώνει τό χρυσό, και χύνει τ' άσημι, και πλημμυρά τό μενεξεδένιο και κοκκινίζει, και πορφυρίζει και κιτρινίζει και άνακατώνει χρώματα πού έχουν περίσσια χάρι, μά δέν έχουν όνομα πιά και γίνονται όλα μέσα στην ψυχή σου ένα, σε μιά μαγευμένη και θεία εικόνα. Μιά βαρκούλα μόνο άργοτάξειδη με τά τέσσερα κουπιά της και με τό ρυθμικό και μονότονο «Οο...ισ! «Οο...ισ! των τεσσάρων παιδιών της μπαίνει μέσα στην ύπέρθεια χρωματιστή ζουγραφιά και τη σπάζει....

Δέ μ' άρέσουνε ρε Παντελή ένείνα τά συννεφάκια μακρυνά. Έρχεται ή άφιλότιμη. Καλά πού μαζεψήκατε στην ώρα σας! Τι μαζέψαμε;

Τού Θεού τ' αγαθά! Κι' του Θεού τ' αγαθά βγήκαν, κι' απλώθηκαν, και μπήκαν στις κόφες κ' ή σούστα γιόμισε έξέχειλη, τό καμτσίκι άντήχησε δυο τρεις στριαρές και ό ντορής τ'όβαλε στα πόδια κατά τη μεγάλη χώρα πού τά θέλει όλα.

Μά τά συννεφάκια του Παντελή, εκεί μακρυνά, πώς πύκνωναν και μεγάλωναν, και μαύριζαν και άπλωναν σκεπάζοντας τά ουρανοθέμελα πέρα πέρα άπ' την μία άκρη ως την άλλη; και κάτι σάν ανατρίχιασμα ξαφνικό την έπιασε τη θάλασσα κι' άρχισε τό φούσκομά της και τ' άγρίσμα και τό μουγγητό κ' εκείνα τά μικρά κι' άνάλαφρα κυματάκια με τό άραχνένιον άφρόζωμα της άκρογιάλιας, έγιναν θηρία κι' άνεβαίνοντας και πηδώντας τ' όνα τ' άλλο τάβαλαν με βράχους, με πέτρες, μ' άκρογιάλι τάβαλαν και με την καλύβα όκόμα πού τη ράντιζαν άπ' τά πόδια ως τη σκεπή και τό μπορίνι δυνάμωνε και ό θυμός έξέσπασε της γαληνεμένης λιγάνι πριν, σά γυναίκας πού έβρασαν και κόχλιασαν τά στήθια γιά τό τίποτα!

Κακόμοιρε πρωτόγονε άνθρωπε, σάν έβλεπες και τούτο τό μεγάλο κακό μπροστά στα μάτια σου. Κι' όμως δέν τη φοβήθηκες, και την έξωσες, και την ύπόταξες.

Δέν περνάς μέσα λέω γω. Έκινες και μούσκεμα. Τά κατεβάσαμε άπ' τη σκάρα και μούσκοβολάμε.

Με τό μικρό λυχάδι χερμασμένο στο μεγάλο δοκάρι, και πηγαίνοντας πέρα δώθε με τη φουβού με τά καρβούνα γιά μαγιάλα, άνάμεσα στα πόδια με τη μισοδιά τη βαρεία των δίχτυων και της άρμύρας και της παρούλας και της βρεμένης γής και των νιτσουράδων μέσ' στα βαρεία χνώτα και τόν καπνό, και την τοίχια, στρωθήκαμε γύρω στη σκουτέλλα με την όμορφη ψηταριά, και με τους άρμους και τα πεινούς και καλόκαρδους έκείνους ανθρώπους είδα τι θά πη μπορούνι έξω στη θάλασσα, και γαληνιά κι' αγαθά σάνη μέσα στην καρδιά.

ΛΑΥΡΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Κους Δ. Αδ. Τά άποκόμματα 21-50 θά ανταλλάσσονται ές τά γραφεία μας (Χαο. Τριούκτη 18) από της Δευτέρας 6 Φεβρουαρίου με τά τεύχη 1-20. Γ. Σταγ. Πάτρας. Άν ήξεύρατε τί τραγέλαφον θά έδημιούργει αυτό πού ζητάτε. Άνευ λόγου δέ. (Τās ευχαριστίας μας διά τās ευχαριστίας).

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΑΠΟ της 12ης αροσεχοδς Φεβρουαρίου ή έκδοσις της ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ σημειώνει σλαδμόν αροόδον σημαντικόν: εγκαινιάζεται ή διαλοχών λεύχος (Αρ. 51+52, 53+54 κ.) ήλοι κατά Κυριακήν, ως πάντοτε, δα κνκρορορρ δεκάδραχμον τεύχος, με 64 σελίδας, άνή των σημερινών 32 Κατ' αυτόν λδν Ιρώσων συνλέμεται εις τό ήμισυ, αροδς λδ αροόν, ό χρόνος άσωαεραλώσεως λδύ όλου έργου, αωαρέχεται σωικηλωέρα και έωαρεκεστέρα καθ' έβδομάδα ήη εις λδύς άναγνώστας—ένι λόργω έκωηροσται λωηρά έωιδυμία και ατζών και ήμων.

Δέν είνε άνάγκη να λονισδη όη δια να καλορδωδη ή διαη ή έκδοσις λδύ λεύχους άωη-τθήδν σύνλινος όρράνωσις και αρωαερασκευή, όχι μόνον λεχηκή άλλά, αροδ αωνλός, συνλακηκή, έωιλευχδεύσα χάρις εις λδ λωηρόν ύωερ τοϋ έργου ένδιαφέρον της έωι της Ευλάβεως Έωιλωσής, και της χορείας των έρ-κρίλων συνερραλδν της ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ.

Υωερ λαύλα όμως εις λδ έωιλεζούμενον βήμα συνετέλεσεν ή άμέριτος ύποστηρίξις τοϋ κοινου, άώορροια της όωοίας είνε ή έωιτάχυνσις της έκδόσεως έωι τοσοϋτον, ώδλε ό Βος τόμος, έξ 960 σελίδων λεξικου, να είνε έτοιμος την 22αν Μαϊον.

Αωδ τό κοινόν και ώάην δέζει έφαρτηδη μεγαλτέρα έωιτάχυνσις και γενικωτέρα βελ-τιωσις των όρων της έκδόσεως λδύ έργου.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΑΛΜΥΡΑ, ΠΟΛΥ ΑΛΜΥΡΑ!...

Πρόσωπα
Νεφέλα, γυναίκα του Πανώ, οικογενειακός φίλος Υπηρετρία

I

Η σκηνή στο σαλονάκι της οικογενείας Πάστρα. Η κ. Νεφέλα τακτοποιεί τα λουλούδια ενός βάζου οικεικής. Από το πλαγιό συνεχόμενον δωμάτιον, που είναι το γραφείο του συζύγου, ερχεται η κοινόφωτη του Πάστρα που λογαριάζει με γαϊωφάνους.

ΝΕΦΕΛΑ. (Μόνη). 'Αχ, αυτός! 'Όλο με τους λογαριασμούς του τρώγει. (Μπαίνει η υπηρετρία. Η κ. Νεφέλα στρέφει προς αυτήν). 'Α, γόρυσες απ' τη μωδίστρα; Έφερες τό φρέσκα;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. 'Όχι κυρία. Η κυρία Μπέλλα, δεν μου έδωσε τό φρέσκα, αλλά αυτήν την έπιστολή.

ΝΕΦΕΛΑ. Δός μου την εδω!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (Δίνει την έπιστολή και περιμένει).

ΝΕΦΕΛΑ. Καλά, πήγαινε. (Ανοίγει άνοιχξη τό χαρμά μου και διαβάσει).

«Αγαπητή κυρία

Τό φρέσκα σας θά είνε έτοιμο τό έσπερας, δέν μένει τίς στιγμές έκείνης έξοικονομήσω τά χοήματα που άναπνύονται διά την άγοράν των ύπολοίπων ύλικών.

Επί τη εύκαιρία αυτής σας ύπενημιζώ τον παλαιόν σας λογαριασμόν ό οποίος άνέχεται εις δύο χιλιάδες δραχμής και εις τόν όποιον φρεσκά δέν συμπεριλαμβάνεται τό νέο σας φρέσκα... (Διακόπτει τήν έπιστολήν με κίνημα όργης και άπελευκτός).

Α! την κακούργα, την κακούργα! Μου κρατά τό φρέσκα για να τής πληρώσω τό λογαριασμό! Και πώς θά πάω αύριο στίς κοφρές; Όλες περιμένουν να με ίδούν με τό νέο μου φρέσκα. (Βηματίζει στενοχωρημένη).

Αχ, Θεέ μου, αυτήν την φοράν δέν θά βρω διέξοδο. Έξασκοιούμαι να βηματίζω.

Τήν έλευσίν! Τι τρόπο βρήκε να με εκβιάσει! (Σταματά συνλογισμένη και έπειτα προχωρεί πρός τό γραφείο του Πάστρα του όποιον μισανόγει την πόρτα) Κώστα;

ΠΑΣΤΡΑΣ. (Από 'μέσα) Σαραντατρία, πενήντα ένα, ξήντα! Τι θέλεις;

ΝΕΦΕΛΑ. Ήθελα... όχι, διατάζω να σου τό πώ!.. ΠΑΣΤΡΑΣ. Καταλαβαίνω! Θέλεις πάλι λεπτά! Λοιπόν στό λέω καθαρά! Αυτήν την φορά δέν έχει πενήντα! Πρό όλίγον είδα τυχαίως τη σημείωση των έξόδων σου αύτού του μηνός. Έ, λοιπόν μου έχεις πάρει πεντακόσιες δραχμές περισσότερο από τόν προηγούμενο μήνα!

Που πηγαίνουν ετσι;

ΝΕΦΕΛΑ. Μα Κώστα, έχω ανάγκη. Κράτα μου τα από τό μήνα που θά 'μψη. Σε τρείς μέρες είνε πρόψη.

ΠΑΣΤΡΑΣ. Δέν ε' άκούω εγώ αυτά! 'Επί του παρόντος δέν έχω να διαθέσω πενήντα!

ΝΕΦΕΛΑ. (Μόνη της) Τό περίμενα! (Κλείνει την πόρτα και γυρίζει στο σαλονάκι).

Αχ, και σβύριο είνε τό γράν πρι!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (Είσερχομένη). 'Ο κ. Πανώδες. ΝΕΦΕΛΑ. (Αόημα) Ας περάσει.

ΠΑΝΩΣ. (Μαίνει χαϊρετώντας με ύπόκλιση από την πόρτα) Τά σβή μου άγαπητή κυρία. (Χειροφιλεί την) Πώς είσθε παρακαλώ;

ΝΕΦΕΛΑ. Είμαι λίγο αδιάθετη.

ΠΑΝΩΣ. Α, να προσέχετε. Η γρίπη τρέχει στους δρόμους. Και ό Κώστας τι γίνεται;

ΝΕΦΕΛΑ. Είνε μέσα στο γραφείο του και λογαριάζει. (Κάνει κίνημα προς τά έκεί).

ΠΑΝΩΣ. Αφήστε τον, αφήστε τον. Όταν άσχολεύεται με τους λογαριασμούς του δέν θέλει να τόν ένοχη κανείς.

ΝΕΦΕΛΑ. Αληθινά. Α, πόσον εύτυχής είσθε σεις κύριε Πανώ που δέν έχετε να κάμετε με νούμερα.

ΠΑΝΩΣ. Χρ! Όπως τό πόση καθένας... Συνήθως όσοι άσχολεύονται με νούμερα άσχολούνται και με λεπτά!...

ΝΕΦΕΛΑ. Ας ε' άφισουμε αυτό τό ζήτημα. Πήτε μου τά νέα σας.

ΠΑΣΤΡΑΣ. Κανένα νέο, έκτός από την άφιξη του γαλλικού θιάσου.

ΝΕΦΕΛΑ. Μπα; ήθελε;

ΠΑΝΩΣ. Ναί και αύριο έχει έπρεμέρα. Θά πάτε;

ΝΕΦΕΛΑ. Δέν ξέρω ακόμη. Ίσως όχι.

ΠΑΝΩΣ. Α, έννοώ, συμπάτουν ή κοίρσες. (Το πρόσωπον της Νεφέλλας σκυνθωπάει). Μα τι έχετε;

ΝΕΦΕΛΑ. Α, τίποτε... (Δοκίμαζει να χαμογελάσει).

ΠΑΝΩΣ. Όχι, όχι. Κάτι έχετε! Όχι.

σμένως κάτι σας συμβαίνει. Υπάρχει κάτι που σας λυπεί, που σας στενοχωρεί. Δέν θέλετε να μου τό πείτε;

ΝΕΦΕΛΑ. Μα όχι, είμαι άπλως άκερη.

ΠΑΝΩΣ. Συνέλαβα στο πρόσωπό σας μια σκιά. Νά, να την πάει. Έλάτε, πήτε μου τι έχετε;

Ξέρετε πολύ καλά, πώς ή μόνη μου έπιθυμία είνε να σας βλέπω πάντα χαρούμενη. Αχ, ξέρετε πόσο σας εκτιμώ και ξέρετε ακόμη...

ΝΕΦΕΛΑ. Σωπάτε! (Μικρή παύση).

ΠΑΝΩΣ. Λοιπόν;

ΝΕΦΕΛΑ. (Αποφασιστικά). Λοιπόν ναί! Υπάρχει κάτι που με στενοχωρεί. Μου χρειάζονται ως τό βράδυ δύο χιλιάδες δραχμές. Τό Κώστα φυσικά άποκλείεται να τής ζητήσει. Λοιπόν, πήτε μου. Θά μπορούσατε να μου τής βρείτε σεις;

ΠΑΝΩΣ. (Μόνος) Α, μου θέτει τους όρους της! Δύο χιλιάδες! Χρ! Πολύ άλμυρά.

ΝΕΦΕΛΑ. Τι σκέπτεσθε;

ΠΑΝΩΣ. Σας εύχαριστώ! Κατ' άρχήν μη στενοχωρησθε. Θά προσπαθήσω, θά κάμω τό πώ!

ΝΕΦΕΛΑ. Σας εύχαριστώ! (Τού δίνει τό χέρι).

ΠΑΝΩΣ. (Σκίβει και τό φιλεί).

ΝΕΦΕΛΑ. Σας ζητώ συγγνώμη, μια στιγμή. Θέλω να στείλω δυό λέξεις σε μια φίλη μου. Άλλως τε ερχεται ή ό Κώστας. (Εξέρχεται).

ΠΑΝΩΣ. (Μόνος). Διάβολο! Δύο χιλιάδες. Πολύ άλμυρά. Όμως είνε πλάσμα. Άλλά δυό χιλιάδες πάλι!

ΠΑΣΤΡΑΣ. (Μπαίνοντας) Μπα; εδω είσαι άγαπητέ;

ΠΑΝΩΣ. Έχω πέντε λεπτά. Δέν ήθελα να σ' άνησυχήσω γιατί ή κυρία σου μου είπε πώς έχεις λογαριασμούς.

ΠΑΣΤΡΑΣ. Ναί, είχα να ξεκαθαρίσω ένα σωρό λογαριασμούς; γιατί φρεγώ τό μεσημέρι για την Πάτρα.

ΠΑΝΩΣ. Μπα; (Μόνος) Ω! διάβολο! (Στόν Πάστρα). Όστε φρεγείς; Έξασκικά ε' Μα τότε καλά που σε προφθάνω! Έχω ανάγκη να μου δανείσης δυό χιλιάδες δραχμές και αύριο σου τής έπιστρέφω. Θά τής δώσω την κυρία σου, άφοδ θά λειπής εσύ.

ΠΑΣΤΡΑΣ. Καλά, καλά. Λάβε. (Τού μετρού δυό χιλιάδες δραχμές).

II

(Τό ίδιο σαλόνι, τό βραδάκι. 'Ο Πανώδες κάθεται στον καναπέ πλάι στη Νεφέλα.

ΠΑΝΩΣ. Λοιπόν όλα έτελείωσαν. Τό φορεματάκι

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ - ΤΟ ΚΑΤΑΚΟΚΚΙΝΟ

Όπως τό άρχαίον πλατό της 'Ολημίας πεδίου, που, δλο άγάλλματα γυμνά, άπλώνονταν άσφραφέτο και άσπύ, έτσι έγεμε κ' όνομοι μου όνειρα δέτα που όσαν μάριμα άνάγλυφα άναλάμπαν' πάνοπλος με δλα ε' όμοια τό τό λόγου ρυθμικός και ατοχασμός γυμνός ήμουν' κ' όπος με σταθερόν εύτύνον άγέρη δλαίμενον εδιδάδαινα κοράφι. Κι' όμως πόσο συχνά κανείς γελάει και στή μέση του δόδοι, άπατημένος σ' ός χαίρεται! Γέλει πάλι τό πόσο μόνο τό μέγαζελό του τό κοκκίνο φρουτάκι με τό παλόνι, τό κόκκινο φρουτάκι μονάκι αυτό με θέλγει! αυτό με φτάνει!

*

Βαθύ μυστήριο ό άνθρωπος γεννήθη... μ' άπ' δλα πλέον άμάντευσι ή κατό, του μέσα στά ίδια στήδια του φηλαίει μαζί θεο χάρισμα κ' όχτρος μεγάλος. Κι' άμείλιτος. Κι' έμένα δλο και νέος μου πλέκει δόλους' σε κυνηγός κυνηγούς με σέβει πάντα' και κοτό κ' άμείλιτος παιδί χίλιες φορές με ξαναάγει. Πώς σε βαδύν κ' άπόψε, όιστον με πνίγει! Όμοιο στοχασμοί μου, έσνα, ίδεις, σ' ός χαίρεται! Γέλει πάλι τό πόσο μόνο τό μέγαζελό του τό κοκκίνο φρουτάκι με τό παλόνι, τό κόκκινο φρουτάκι μονάκι αυτό με θέλγει! αυτό με φτάνει!

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

*

Τό κόκκινο τό κόκκινο μ' άρέσει τό κατακόκκινο τό κόκκινο σου μ' άρέσει ή λυγρή κορμίστασά σου κ' ή παιδική κομψή λιγνή σου ή μέση Σάν Καρνάντιδος τό άνάστημά σου τό ήλικο χροιά σου τό νοή μου πόνει, συμπάθη, συμπαθό τό άνάστημά σου που ός σπέρει μυστικό όργος σου φέρει. Τό αίμα σου άνθει μέσ' στό κορμί σου, όσαν τό άγνόςλημα στού παραδείσου τό βασιλό ήπιο' και ήλικά εφθαλεί μεκόδον ή ψυχή σου, δταν προβήνεις προβήνεις κ' δλα γύρω σου άνοσταίνεις σά ορασμένη άηλιάδες, δταν χαράζει.

ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ
ΦΡΑΓΚ. ΠΑΣΤΟΚΗ

ΣΤΗΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΟΧΘΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ
Ο ΚΟΣ
ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

Ό ποταμός τρέχει, βιάζεται, κυλά, χοιλάζει στροβιλιζοντας, θαρρείς και θέλει ν' άρπάξει απ' τις όχθες τον τό πέλο που τις οκελάει και να χυθή με μίς στή θάλασσα ή να πέσει μέσ' σε κανένα πηγάδι χωρίς βυθό. Έβαρδθηκε να χωρίσει έχθρικά πλήθη, ν' άκούη βρόντους και πάταγους κ' οδυσλέσματα μί- σους, και να στρουφουλίει πτώματα και να κατα- λινί τη γεφύρια που γκρεμίστην ή μάγνητα του άνθρώ- που, και να μην έξη πιά τις σκοτεινές του νυχτιές, όταν τό γερό μένει μόνο του με τά πρόματα, και άπο μίς άκούεται κάποιο κλέφτικο πάτημα στήν άμμουδιά του ή στήν όχθη του, τό θερμό λαχάνια ήμα κάποιον άγρομιοδ που πάει.

Είν' ένας ποταμός έχθρικός προς τους ένοχλητι- κούς ανθρώπους.

Μά εκ

Άλλος, ξανά, μένει στο και πάλι πίσω, λαχανιάζει, αρνείται να τον παίρνει το ρεύμα λίγο-λίγο, αντιστεκόμενος μόνο την τελευταία στιγμή, όταν πλησιάζει να τον παρασύρει.

— Όχι, δεν είναι κουρασμένος, στο σώμα, έχασε την ψυχική θέληση. Η όγδη, η δική του όγδη δεν τον τραβιέει. Τού φαίνεται σαν τέτοια κούραση, άχρηστο: άδεια, άχρηστο, καθώς όλα στη ζωή, όπως η ζωή του. Δε νοιώθει, δε βλέπει στον κόσμο, παρά έν' άπέρατο άδειο, μάταιο! Όπου μόνον ένα πράγμα, εκείνη τη στιγμή, του είνε γλυκό, ύψιστο: να εγκαταλειφθώ.

Και το αίσθημα αυτό της εγκαταλείψεως δεν τον είνε νέο. Μ' αν και γνωστό του, τώρα του προβάλλει με μιάς οά μέτε από κάποιο πέπλο που έξοικισέ τον με το μαχαίρι του.

— Άλλοίμονο! ο σύντροφός του που τον αντίλαμπάνει ξανά, του κάνει πνεύματα, και γροντζεύει μάλιστα να τον άνταμώση.

Καλέ μου φίλε, μή τι βαρυστοιχιά! — Άρρηκτα κάθε ψυχή να βρεθί την ειρήνη της... Γ' αυτό μόνον θα τον επανακαλώσω.

— Μα γιατί δε μου τύπες άμέσως πώς είσαι κουρασμένος; Παρά μου! — Όλεις να πιστώσει από πάνω μου; Βάλε τώρα χέρι σου στον ώμο μου, είνε άρκετό. Και θα πάμε σιγά.

— Όχι, όχι! ευχαριστώ.

— Πότες.

— Πότες «όχι, όχι» ευχαριστώ; — Μα τί σ' έπιασε;

— Είμαι άλλοκότος.

— Είμι' έγώ.

Και χαμογελάει ο νέος μ' ένα χαμόγελο άλλοκοτο.

— Καλά. Μά είνε κακή υπερηφάνεια ν' άρνείται τη βοήθειά μου.

— Γελούσαι.

— Οποσδήποτε θα μείνι κοντά σου. — Άς φτάσουμε όπου φτάσουμε, όταν θέλεις ο Θεός.

— Νάτο.

Κ' άκόμη χαμογελάει.

Κ' όσο σιγά κι αν πηγαίνει ο σύντροφός του, εκείνος απομακρύνεται και μένει διαρκώς πίσω...

— Βοηθήστε με! Θά χάσω το του μου.

— Έχαις άδικο. Μην άνησυχείς για μέ. Τα λιμά-νια μας είνε διαπορευτικά.

— Εσύ παραφορήσεις.

— Θά σβήσουν κ' οι δύο, μά όχι στο ίδιο σημείο, έστω.

— Νά σ' άφήσω; Μά είσαι τρελλός.

— Όχι, άγαπητέ μου. Έχω ανάγκη να μείνω μόνος, με τον έαυτό μου. Σε παρακαλώ. Δε βλέπεις πώς δε μπορώ πιά να περάσω πέρα;

— Μά είμ' εδω επίτηδες για να σ'ε βοηθήσω. Άκούστη' επάνω μου. Ήσ'ε σ'ε σ'ε σ'ε σ'ε.

— Όχι, δε θέλω. Δε με καταλαβαίνεις.

Δεν έχασα τίς δυνάμεις μου. Πρέπει να πάω... να πάω με τους γάλλους.

— Μά ποτέ τους; Τί λές;

— Μά τους άλλους δύο, νά, που παρά-συρνε από άλλον το ρεύμα. Με κράζουν.

— Φίλε μου, έλα στον έαυτό σου...

— Αηλαδή, ένας με κράζει, εκείνος που δοκτύσας έγώ.

— Ό άλλος με κοιτάζει, περιμένοντάς με, όπως μ' έκοιτάζει, όταν έσύ τον έκρατύνεις από το λαμό; μ' ένα βλέμμα άλλοιόμοτο, άλαιομένο.

— Θεέ... Θεέ μου!... μά άκου... μά έσύ...

— Συχώρεσέ με, αγαπητέ μου συνά-δερφε, αν δε σ' άκούω... αν σ' επρόβαλα, καμιά φορά... Χαίρε, χάρε. Πρέπει να πάω... στην άλλη όγδη.

— Δεν είναι δυνατόν, όχι... άκουσέ με...

Και δίνει μιά πλεξιά για να τον πλησιάσει και να τον άγκαλιάσει.

Μά εκείνος επαρατήρησε άμέσως στο ρεύμα, μ' άνοιχτά τα χέρια.

Κ' ο μολυβδοχορμός ποταμός, άχόρτατος, τον τραβάει κάτω, ίσια, τον ρουφάει, τον καταπίνει, τον ξαναβράζει πιά πέρα στην επιφάνεια, τον κνίλει, λάφυρό του, για πάντα.

Οι κάτοχοι των τευχών 1-40 δύνανται να τα βιβλιοδετήσουν εις ένα τόμον εις το εργοστάσιον της 'Εταιρίας Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ, καταβάλλοντες δραχ. 75 (εβδομήκοντα πέντε). Προς τεύτο δέον να φέρουν εις τα Γραφεία της 'Εταιρίας Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ 'Οδός Σοφοκλέους 3, τα 40 τεύχη πλήρη μετά των περιοδικών των.

Οι έχοντες να συμπληρώσω την σειράν των τευχών του Α' τόμου, ως ζητήσουν ταχέως τα τεύχη τα όποια τους λείπουν, διότι από της 15ης Φεβρουαρίου δεν θα υπάρχουν πλέον μεμονωμένα τα από 1-40, άλλα χρυσοδεμένα εις τόμον.

ΠΟΣ ΕΡΙΝΑ ΚΑΤΖΗ-ΜΕΜΕΤΖ

ΕΙΣ ΤΑ ΑΔΥΤΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΣΜΟΥ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΟΥ ΣΩΚΡ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Η επί 15ετίαν περιήγησίς μου εις «πολλών ανθρώπων άστεα» ανά την 'Εγγύην 'Ανατολήν, διά τ' έμπορικά συμφέροντα παγκοσμίως 'Αμερικανικού Οίκου, μου παρέτρε, μεταξύ άλλων και την ευκαιρίαν να γίνω δύο φορές «προσκυνητής» δηλαδή «Χατζής». Διότι ήζιώθην να έπισκεφθώ, όχι μόνον τ' άγια χώματα της Ναζαρέτ, της 'Ιερουσαλήμ και της Βηθλέεμ, να άνέλθω τον φρικτόν Γολγοθάν, να προσκυνήσω το έπιτάφιον μάρμαρον του Χριστού, να λουσθώ εις τον 'Ιορδάνην, και να τιμηθώ υπό του Μαχαριμτάτου Πα- 'Ιορδάνη, και να τίτλων το 'Ιππότη του Παναγίου τριάρχου με τον τίτλον του «'Ιππότη του Παναγίου Τάφου» αλλά και την Ιεράν των Μουσουλμάνων γήν. Τάφου άλλ' και της έδρας ο Μένας Προφήτης Μωά- μεθ, δηλαδή την άραβικήν Χετζάζην και την πρω- τεύουσάν της, την «φωτεινήν Μέκκαν» την 'Ιερου- σαλήμ των μωαμεθανών.

Η έπισκεψή μου Παναγίου Τάφου με την σημερινήν εξάμην του θρησκευτικού αίσθήματος δεν συγκινεί τόσον τους χριστιανούς, όπως άλλότες που ήλυνον «κι» από τον 'Αγιο Τάφο εις πάντα προσφιλή των, όταν έπιστρέφον από κάποιο ταξίδι, και υπεδέχοντο με κωδωνοκρουσίας, με τ' εξαπέρυργα της έκκλησίας και με ψαλμωδίας τον άβυσσόντα να μεταβή ως προ- σκυνητής εις 'Ιερουσαλήμ. Ουδέμια τιμή και ούδεις τί- τλος ή παράσημον είχε την άξίαν του τίτλου «Χα- τζή», τον όποιον έκληρονόμουν και έφερον υπερηφά- νως και οι άπόγονοι του προσκυνήτου, υπογραφόμενοι με μάλιστα, όχι με το οικογενειακόν επώνυμον, αλλά με το βαπτιστικόν όνομα του «Χατζή» προγόνου των.

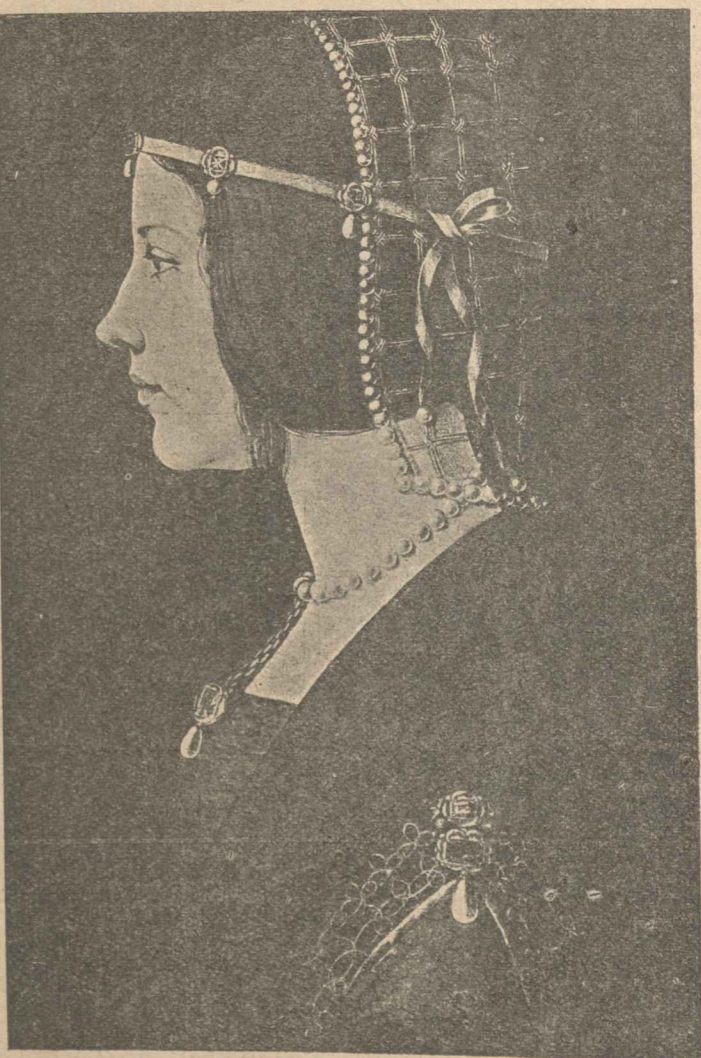
Εις το κεφάλαιον αυτό οι μουσουλμάνοι υπερτερούν τους χριστιανούς, διότι έκκαλούσθον να τρέφουν άμειντων άγάπην προς τα Ιερά των χώματα, και δεν παύουν να θεωρούν ως ευτυχέστερον γεγονός του βίου των το προσκύνημα της Μέκκας. 'Απόδειξις α' μωα- μεθ των πιστών που σπεύδουν από όλην την όγμή γειον να μεταβούν εις την μακρινήν Μέκκαν, με όλας τ' άταλαιπωρίας, τ' άκαυχίας και τους κινδύνους του ταξιδίου, εν συγχρή με τον άσχημον άριθ- μόν των χριστιανών προσκυνητών, που μεταβαίνουν κατ' έτος εις την πλυσιν 'Ιερουσαλήμ, παρ' όλας τ' άκαυχίας και τ' άνέσεις, που έγγράται το ταξίδιον εις Παλαιστίνη. Μία από τ' άγραφιώτερας σηνά; που παρουσιάζει η ζωή των 'Ισχυαίων των μουσουλ-

μανικών χώρων, π. χ. της Αλγύπτου, είνε και η έκ της Μέκκας επάνοδος των προσκυνητών, τους όποιους υποδέχονται εις τα χωρία των οι φίλοι και συγγενείς και λοιποί με θρησκευτικά μαπαρία, με τυμπανά και ζουρνάδες και τους ραίνουν με άνθη και τους θα- μάζουν και τους μακαρίζουν ως ανθρώπους πανευ- δαίμονας, έκτελεσάντας τον έπ' της γής προορισμόν των, αλλά και έξαπαλλοσάντας τον παράδεισον Τη προσκύνημα της Μέκκας, το όποτον θα περιεφύγουν διά να συμπληρώσωμεν τ' άς περί 'Αραβίας σημειώ- σεις, παρουσιάζει έξαιρετικόν ένδιαφέρον, όχι μόνον διότι η γεννέτρια του Μωάμεθ έλκεται τον νούν και την ψυχή των ανά των κόσμων έκτατομύριον μου- σουλμάνων, όλων των αίρέσεων, αλλά και διότι δι' ειδικής διατάξεως του Κορανίου απαγορεύεται αυτη- ρώς εις τους χριστιανούς και έν γένει εις τους μη μου- σουλμάνους η είσοδος εις αυτήν, έπ' πονή θανάτου του παραβάτου, γεγονός όπερ προκαλεί την περιέ- ρειαν και γεννά τον πειρασμόν του άπαιρημένου καρπού.

Δέν είνε όλγοι οι εύρωπαίοι οι περσινές θύματα της περιεργείας των, λυνεσσιζόντες υπό φανατικόν άράβων, οι όποτοι άνεκάλυσαν την βεβήλον χριστιανικήν των ιδιότητα κεκρυμμένην υπό άραβικόν μπου- νούζι ή χράμιν.

Μίαν ιδεάν του φανατισμού των συμπατριωτών του Προφήτου Μωάμεθ και της μισοφονίας των όδωι άπ' 25 έτών φόνος υπό Βεδουίνων, όλων των εύρω- παίων προξένων της Δ' έδδας, οι όποτοι με την άδειαν του τούρκου μουτεσσαρίφη έτόλμασαν να έξέλθουν χάριν άναψυχής έν χιλιόμετρον έξω της πόλεως και πλησίον της θάλασσας, όπου οι 'Αραβες πιστεύουν ότι έτάφη η προφήτωρ μας Εύα. 'Η τραγωδία εκείνη, η όποια έγινε ως συνέχισαν την υπό των τουρκικών άρ- χών σύλληψιν και τον άπαγχονισμόν μερικόν άθώνων Βεδουίνων—39! ού δεν καταρωθήν ή σύλληψις των ένόχων—προς ίκανοποίησιν των προσβληθέντων εύρω- παϊκών κυβερνήσεων, έγινε αίτια, ώστε να παύση πλέον να γίνεται και σήμερον καν ν' έμμελλή χρις- τανός έξω από τ' άειχ της Δ' έδδας. Τού κανόνος τού- του έξεχρονται έλαχιστοι τοιλήμοι άραβιστάδες έννοι, οι όποτοι μετρημειομένοι εισέδυσαν, χωρίς ν' άναγκυ- ρισθύν, εις την ένδοξήν χάριν μελετών.

Το ταξίδιον μου εις την Χετζάζην έλαβε χώραν τον Νοέμβριον του 1910. 'Όλην μετά την άρεσιν μου εις την Δ' έδδαν δεν έδίστασα να έπωφεληθώ της άνελίστου έυ- καιρίας, που μου παρουσιάσθη και να έμ- δράμω με άπύλτον μουσικήτητα εις την μυστηριώδη Μέκκαν. 'Επιστρέψας εις Δ' έδ- δαν τάχιστα, προσβέβλημένος από πυρε- τούς άνεχώρησα εις 'Αδεν και Κοδέιαν και τον Ιανουάριον του 1911 έπανήλθον εις την Δ' έδδαν, ίνα τακτοποιήσω τ' άρ- πορικά υποθέσεις που άφκα εκεί έκτα- μες. Εύρισκόμενος άκόμη εις την εισρη- νην πόλιν άπέστειλα προς δημοσίευσιν εις την «'Αμάλθειαν» της Μέρνις σημειώ- σεις των ταξιδιωτικών μου έντυπώσεων, χωρίς όμως να ζωσω λεπτομερή περιγραφή της διεσόδου μου εις τα άδυτα του μου- σουλμανισμού. Θά ήτο ύπέρ το όιον τοιμή και με πολλές δυσχερείους συνεπείας ή πλη- ρής τότε έκθεσις της περιήγησός μου έκ- νης, το μέν διότι εύρισκόμενος άκόμη επί των Ιερών μουσουλμανικών χώματων διέτα- χα τον κίνδυνον να ύποσθώ την τύχην των προσέηνιν, αλλά και σωζόμενος θά ήτο αδύνατον να έπιστρέψω εις την Ιουδαίαν μου πατρίδα Σμύρνην, διότι ο Τούρκος θεωρούμενος τότε προστάτης του μουσουλ- μανισμού θά με ύποδέχοντο μετά βίας και κλάδων, το δε διότι θά έθετα εις άκον δύσκολον θέαν τον άραβ. φίλον μου έν Δ' έδδαν, τον προθυμοποιηθέντα να με δια- κολύνη και μου έξαπαλλοσά τον ένδοξόν του την ακίνδυνον της Μέκκας επίταξιν συνοδεύων με μέχρις εκεί ο ίδιος Σμύρνη νομίζω ότι δύναμαι να προβώ εις την άκριβή εξιστόρησιν της παρατόλμου εκείνης έκδρομής μου, διότι ο έν Δ' έδδαν μου πλά- μανος φίλος μου δυνάμει 'Αμίν Κάρμιν, άντιπρόσωπος της 'Εταιρίας Σίγγερ, άνήκει εις άρχοντικήν άραβικήν οικογένειαν, έμ- θρωπος ταξιδεύσας εις Αλγυπτον και Κίπρον, και θεωρούμενος έκ των μορφο- νών του τόπου, διακρινόμενος δε δια τήν φιλοξενίαν, αλλά και δια τήν άνεργίαν σκεϊαν και τα φιλελεύθερα προνήματα του, δεν εύρίσκειται πλέον έν τη ζωή αίσθη- σιν πρό των ένών και έπομένως δεν διατρέχει πλέον κανένα κίνδυνον να τιμη- ρηθί από τους συμπολίτας του μετάνω- τας την πράξιν του.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ΝΤΑ ΒΙΝΤΙ.—Προσωπεγραφία άγνωστού πριγκιπισού.

['Ακροατική Βιβλιοθήκη Μιλάνου].

ΕΒΡΑΪΚΗ ΗΘΕΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΟΥ
ΣΙΑΛΩΜ ΑΛΕΪΧΕΜ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΤΩΝ ΚΑΘΗΛΕΤΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
ΥΠΟ
ΓΙΩΣΕΦ ΕΛΙΓΙΑ

Δέν ξέρω, μή την αλήθεια, αν ή υπόθεσι Νεράι- φους προέκλεισε τέτοιο θόρυβο, τέτοιο σούσουρο, τέτοιο πανουργισμό μόνον άλλον κόσμο όπως στην πανήγνη των Καθελιτών.

Μερικοί λένε πως και το Παρίσι άκόμη έγινε ανά- στα Κύριε εκείνον τον καιρό. Οι 'φήμερές δημι- ούσαν άδρα πάνο ο έδρα, οι στρατηγοί κ' οι άρχιστάγγοι άλληλοβρίζονταν και άλληλοχτυπώ- ναν και τα στήθη του όχλου συναζόνταν σ'ις πλα- τίες και σ'ις όδους με έπιθετικές διαθέσεις, πε- τούσαν τα καπέλλα τους στον άέρα κ' έκυαν πράμ- ματα που δε λέγονται. Άλλοι φωνάζουν: «Ζήτω ο Νεράϊφους!» κ' άλλοι: «Ζήτω ο 'Αστερόζι!»

Με τούτα και με τούτα κουρδιστάς τόνους του 'Ισραήλ κ' είχε καντηνής πιά μπαγνίνο στο στόμα τον λαόν... 'Οσοο τα βάσανα των Καθελιτών, τίς προβολές που δέχτηκαν καταισνηρα κινείες τίς με- ρες, δεν τάξε στην κλίση τον μήτε κι αυτό το Παρίσι.

Την ιδίαν για την έπίθεσι Νεράϊφους την έφερε στην Καθελιήνκα ο Ζεϊντήλης, ο γιος του Ραβ' Σια- ριά, ο μόνος που λαβαίνει ταχικά κάθε πρωί την 'Τοσεφιά. Στην άρχή δεν πολυτιμούν οι Καθελι- λητες αυτό το ματίσιο κ' ούτε πολυνομολογούν γι' αυτό. Ένας από δαίτους έβγαλε το άχι του λέ- γοντας:

— Και τί δεν μπορεί να κάμει ο κάθε έβραίο για ή μπουκιά του!

— 'Ο δειτερος δικαιολόγησε την καταδίκη:

— «'Ηθέλις τα' έκαμ'ε τα! Τί του χρειάζεται του ήρατον να μπερδεύεται με ψηλές θέσεις και να χώνη τη μούρη τον οί κρατικές ύποθέσεις;

'Οσοο, άπό παρόσαν μέρες κ' ο Ζεϊντήλης τόνε πληροφόρησε πως όλη ή υπόθεσι είνε άλλη, συκο- φαντία, πως οι όχητοι του 'Ισραήλ τα σοφίστηκαν δι' αυτά ές βάρος του λοχαγού, πως ο Νεράϊφους αυτός που τιμωρήθηκε μ' έξορία είνε: άδωος, πως για όλο αυτό το σκάνταλο εύθύνονται οι στρατηγοί που άλληλοχτυπώνται και όίγονται ο ένας τον άλ- λον—τότες τένωσαν οι Καθελιήτες τ' άγρία τους για ν' άφουγκραστούν καλά. Άπ' τη στιγμή εκείνη έγινε κι ο Νεράϊφους όμοιος με δαίτους, ένας Καθελιήτης κ' αυτός μέσ' στους άλλους Καθελι- λητες! 'Ολοι κάνουν πιά κουβέρτα γι' αυτόν, όλοι είχανε τόνομα τον σά χεϊλ του.

— Τ' άκούσατε; Τά μάθατε;

— Ναι, τά μάθατε.

— Τον τιμωρήσαν μ' έξορία.

— 'Ιούβια δεσού!

— Αν κ' είνε άδωος!

Άπό πέρας κάμπος καιρός κ' ήρθε ο Ζεϊντή- λης να τους πληροφώρη πως ή υπόθεσι πήρε άλλο όνομα, πως το δικαστήριο προέκλει να άναθεωρήση τη δική του Νεράϊφους, πως υπάχουν άνθρωποι καλόντροι και όλοι που πήραν άμφασι να δια- κρινώσουν σ' όλον τον κόσμο ότι συμβαίνει δικα- στική πλάνη και λοιπά—τότε οσέτηκε και τράναζε ή Καθελιήνκα άπ' άκρη σ' άκρη κ' έγινε 'Ανάστα Κίριος Ιο Πρώτο μέν: νά, ο Νεράϊφους είνε δικός μας άνθρωπος! δεύτερο: για την άξιοπρέπεια, βρε άδελφέ, του ίδιου του Παρισίου. Με δυο λόγια οι Καθελιήτες άχόισαν να συζητούν και να μάδωνε συνημαζόν τους.

— Όταν το ενδιαφέρο τους έφούντωσε για καλά,

— Τ' άκούσατε; Τά μάθατε;

— Ναι, τά μάθατε.

— Τον τιμωρήσαν μ' έξορία.

— 'Ιούβια δεσού!

— Αν κ' είνε άδωος!

Άπό πέρας κάμπος καιρός κ' ήρθε ο Ζεϊντή- λης να τους πληροφώρη πως ή υπόθεσι πήρε άλλο όνομα, πως το δικαστήριο προέκλει να άναθεωρήση τη δική του Νεράϊφους, πως υπάχουν άνθρωποι καλόντροι και όλοι που πήραν άμφασι να δια- κρινώσουν σ' όλον τον κόσμο ότι συμβαίνει δικα- στική πλάνη και λοιπά—τότε οσέτηκε και τράναζε ή Καθελιήνκα άπ' άκρη σ' άκρη κ' έγινε 'Ανάστα Κίριος Ιο Πρώτο μέν: νά, ο Νεράϊφους είνε δικός μας άνθρωπος! δεύτερο: για την άξιοπρέπεια, βρε άδελφέ, του ίδιου του Παρισίου. Με δυο λόγια οι Καθελιήτες άχόισαν να συζητούν και να μάδωνε συνημαζόν τους.

— Όταν το ενδιαφέρο τους έφούντωσε για καλά,

— Τ' άκούσατε; Τά μάθατε;

— Ναι, τά μάθατε.

— Τον τιμωρήσαν μ' έξορία.

— 'Ιούβια δεσού!

— Αν κ' είνε άδωος!

Άπό πέρας κάμπος καιρός κ' ήρθε ο Ζεϊντή- λης να τους πληροφώρη πως ή υπόθεσι πήρε άλλο όνομα, πως το δικαστήριο προέκλει να άναθεωρήση τη δική του Νεράϊφους, πως υπάχουν άνθρωποι καλόντροι και όλοι που πήραν άμφασι να δια- κρινώσουν σ' όλον τον κόσμο ότι συμβαίνει δικα- στική πλάνη και λοιπά—τότε οσέτηκε και τράναζε ή Καθελιήνκα άπ' άκρη σ' άκρη κ' έγινε 'Ανάστα Κίριος Ιο Πρώτο μέν: νά, ο Νεράϊφους είνε δικός μας άνθρωπος! δεύτερο: για την άξιοπρέπεια, βρε άδελφέ, του ίδιου του Παρισίου. Με δυο λόγια οι Καθελιήτες άχόισαν να συζητούν και να μάδωνε συνημαζόν τους.

— Όταν το ενδιαφέρο τους έφούντωσε για καλά,

— Τ' άκούσατε; Τά μάθατε;

— Ναι, τά μάθατε.

— Τον τιμωρήσαν μ' έξορία.

— 'Ιούβια δεσού!

— Αν κ' είνε άδωος!

Άπό πέρας κάμπος καιρός κ' ήρθε ο Ζεϊντή- λης να τους πληροφώρη πως ή υπόθεσι πήρε άλλο όνομα, πως το δικαστήριο προέκλει να άναθεωρήση τη δική του Νεράϊφους, πως υπάχουν άνθρωποι καλόντροι και όλοι που πήραν άμφασι να δια- κρινώσουν σ' όλον τον κόσμο ότι συμβαίνει δικα- στική πλάνη και λοιπά—τότε οσέτηκε και τράναζε ή Καθελιήνκα άπ' άκρη σ' άκρη κ' έγινε 'Ανάστα Κίριος Ιο Πρώτο μέν: νά, ο Νεράϊφους είνε δικός μας άνθρωπος! δεύτερο: για την άξιοπρέπεια, βρε άδελφέ, του ίδιου του Παρισίου. Με δυο λόγια οι Καθελιήτες άχόισαν να συζητούν και να μάδωνε συνημαζόν τους.

— Όταν το ενδιαφέρο τους έφούντωσε για καλά,

— Τ' άκούσατε; Τά μάθατε;

— Ναι, τά μάθατε.

— Τον τιμωρήσαν μ' έξορία.

— 'Ιούβια δεσού!

— Αν κ' είνε άδωος!

Άπό πέρας κάμπος καιρός κ' ήρθε ο Ζεϊντή- λης να τους πληροφώρη πως ή υπόθεσι πήρε άλλο όνομα, πως το δικαστήριο προέκλει να άναθεωρήση τη δική του Νεράϊφους, πως υπάχουν άνθρωποι καλόντροι και όλοι που πήραν άμφασι να δια- κρινώσουν σ' όλον τον κόσμο ότι συμβαίνει δικα- στική πλάνη και λοιπά—τότε οσέτηκε και τράναζε ή Καθελιήνκα άπ' άκρη σ' άκρη κ' έγινε 'Ανάστα Κίριος Ιο Πρώτο μέν: νά, ο Νεράϊφους είνε δικός μας άνθρωπος! δεύτερο: για την άξιοπρέπεια, βρε άδελφέ, του ίδιου του Παρισίου. Με δυο λόγια οι Καθελιήτες άχόισαν να συζητούν και να μάδωνε συνημαζόν τους.

— Όταν το ενδιαφέρο τους έφούντωσε για καλά,

— Τ' άκούσατε; Τά μάθατε;

— Ναι, τά μάθατε.

— Τον τιμωρήσαν μ' έξορία.

— 'Ιούβια δεσού!

— Αν κ' είνε άδωος!

Άπό πέρας κάμπος καιρός κ' ήρθε ο Ζεϊντή- λης να τους πληροφώρη πως ή υπόθεσι πήρε άλλο όνομα, πως το δικαστήριο προέκλει να άναθεωρήση τη δική του Νεράϊφους, πως υπάχουν άνθρωποι καλόντροι και όλοι που πήραν άμφασι να δια- κρινώσουν σ' όλον τον κόσμο ότι συμβαίνει δικα- στική πλάνη και λοιπά—τότε οσέτηκε και τράναζε ή Καθελιήνκα άπ' άκρη σ' άκρη κ' έγινε 'Ανάστα Κίριος Ιο Πρώτο μέν: νά, ο Νεράϊφους είνε δικός μας άνθρωπος! δεύτερο: για την άξιοπρέπεια, βρε άδελφέ, του ίδιου του Παρισίου. Με δυο λόγια οι Καθελιήτες άχόισαν να συζητούν και να μάδωνε συνημαζόν τους.

— Όταν το ενδιαφέρο τους έφούντωσε για καλά,

— Τ' άκούσατε; Τά μάθατε;

— Ναι, τά μάθατε.

— Τον τιμωρήσαν μ' έξορία.

Δέν ξέρω, μή την αλήθεια, αν ή υπόθεσι Νεράι- φους προέκλεισε τέτοιο θόρυβο, τέτοιο σούσουρο, τέτοιο πανουργισμό μόνον άλλον κόσμο όπως στην πανήγνη των Καθελιτών.

Μερικοί λένε πως και το Παρίσι άκόμη έγινε ανά- στα Κύριε εκείνον τον καιρό. Οι 'φήμερές δημι- ούσαν άδρα πάνο ο έδρα, οι στρατηγοί κ' οι άρχιστάγγοι άλληλοβρίζονταν και άλληλοχτυπώ- ναν και τα στήθη του όχλου συναζόνταν σ'ις πλα- τίες και σ'ις όδους με έπιθετικές διαθέσεις, πε- τούσαν τα καπέλλα τους στον άέρα κ' έκυαν πράμ- ματα που δε λέγονται. Άλλοι φωνάζουν: «Ζήτω ο Νεράϊφους!» κ' άλλοι: «Ζήτω ο 'Αστερόζι!»

Με τούτα και με τούτα κουρδιστάς τόνους του 'Ισραήλ κ' είχε καντηνής πιά μπαγνίνο στο στόμα τον λαόν... 'Οσοο τα βάσανα των Καθελιτών, τίς προβολές που δέχτηκαν καταισνηρα κινείες τίς με- ρες, δεν τάξε στην κλίση τον μήτε κι αυτό το Παρίσι.

Την ιδίαν για την έπίθεσι Νεράϊφους την έφερε στην Καθελιήνκα ο Ζεϊντήλης, ο γιος του Ραβ' Σια- ριά, ο μόνος που λαβαίνει ταχικά κάθε πρωί την 'Τοσεφιά. Στην άρχή δεν πολυτιμούν οι Καθελι- λητες αυτό το ματίσιο κ' ούτε πολυνομολογούν γι' αυτό. Ένας από δαίτους έβγαλε το άχι του λέ- γοντας:

— Και τί δεν μπορεί να κάμει ο κάθε έβραίο για ή μπουκιά του!

— 'Ο δειτερος δικαιολόγησε την καταδίκη:

— «'Ηθέλις τα' έκαμ'ε τα! Τί του χρειάζεται του ήρατον να μπερδεύεται με ψηλές θέσεις και να χώνη τη μούρη τον οί κρατικές ύποθέσεις;

'Οσοο, άπό παρόσαν μέρες κ' ο Ζεϊντήλης τόνε πληροφόρησε πως όλη ή υπόθεσι είνε άλλη, συκο- φαντία, πως οι όχητοι του 'Ισραήλ τα σοφίστηκαν δι' αυτά ές βάρος του λοχαγού, πως ο Νεράϊφους αυτός που τιμωρήθηκε μ' έξορία είνε: άδωος, πως για όλο αυτό το σκάνταλο εύθύνονται οι στρατηγοί που άλληλοχτυπώνται και όίγονται ο ένας τον άλ- λον—τότες τένωσαν οι Καθελιήτες τ' άγρία τους για ν' άφουγκραστούν καλά. Άπ' τη στιγμή εκείνη έγινε κι ο Νεράϊφους όμοιος με δαίτους, ένας Καθελιή

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ

Σιγά, σιγά! Θέλω να σταθώ λιγάκι κάτω απ' αυτά τα φωτισμένα παράθυρα... Ίσως να ιδω καμιά μορφή άκουμπιμένη επάνω τους...

«Α! Ξί! Ξί!

Ανέω... Είνα δυο άνθρωποι στην κάμαρα... Δύο! Ένας άνδρας και μια γυναίκα... Έκείνη και ένας άνδρας... Ξί! Ξί! Ξί!

«Ο Τσέρνοβιτς!... Η Λαίδη Φάλκλαντ και ο πρίγκιψ Στανισλάος Τσέρνοβιτς... Τον βλέπω τόσο καθαρά σαν να τον έχω μπροστά μου... Έδω!... Είνα δρβίος κι' άγκυλισμένος... Έκείνη φορεί μια κόμπα της νυχτός, άνοιξη, ξεκουμπωμένη... Θέε μου! Βλέπω ένα γυμνό στήθος...

«Αχ!... Έσπασα το νύχι μου στο ξύλο του καίκιου!...

«Θέε μου! Είνα λοιπόν αυτός... Αυτός διάολος! Διάβολε! Είνα ένας πολύ παράξενος, αγεδών κυμικός, άστείο!... ο Ρενό ντε Σεβινιέ, ένας κερατάς... Κερατάς τόσο γρήγορος... πριν ακόμα προφθάσει ούτε καλά-καλά να... Τί άστείο άλβιθια... Τί κυμικό... Τί γελοίο!

«Ανέω!... Σαρανταέξι έτών... Είσαι ένας πενήντα-ρης... Καλά να πάθης! Αυτό πρέπει να σου γίνη μάθημα. Κι' αυτός... πόσων χρόνων; είκοσι πέντε μόλις είκοσι πέντε... Τσέρνοβιτς; Α! Βέβαια... βεβαίως... είνα ένα μάθημα, ένα σκληρότατο μάθημα...

«Αλβιθια σκληρό, πολύ σκληρό! Μ' έπληξαν στην υπερηφάνειά μου... κι' ακόμα σε κάτι περισσότερο! «Ω! Και όμως τί; Τί να γίνη; Πρέπει να υποκύψω! «Όχι όμως! Δεν θέλω να φύγω απ' εδώ άμέσως. Δεν έχω άλλοτε κανένα κίνδυνο να με ιδούν! Η νύχτα είνα πολύ σκοτεινή άπόψε... και ή έρωτική αυτή φωλιά τους... πολύ... πάρα πολύ φωτισμένη... Τρεις λάμπες! Θέλω έτσι να δοκιμάσω ως πού θά φθάση ο πόθος μου αυτός... Θέλω να δοκιμάσω...

Νά! Τώρα χωρίστηκαν. Έκείνη σηκώνεται με νο- χέλια κι' έρχεται κοντά στ' άνοιγμένο παράθυρο... και κυττάζει έξω... τη νύχτα... πρὸς τὸ μέρος μου... Εκεί- νος, άκίνητος την κυττάζει από τη θέσι του. Τους άκούω πού μιλούν. Έκείνος:

— Τί σκέπτεσαι, ώραία μου, γλυκειά μου;... «Εκείνη του απαντά: «Μ' αυτή τη βραχὴ και ρει- βόδη φωνή της...» «Εκείνη τη φωνή πού μου έλεγε τίς άλλες: «Πότε μου, πότε μου άκού- μα! Γυρίστε με στις άναμνείες μου...

— Σκέπτομαι πως δεν μ' αγαπάς πολύ, πως δεν τὸ θεωρείς και με- γάλιο πράγμα τ' ότι μ' έχεις δική σου... «Ε, δεν είν' έτσι Στανί; «Ήταν λοιπόν τόσο εύκολο να με κατακτή- σης! Αλβιθια όμως! «Ήμουν ένα άδύνατο παραμάτκι, γεμάτο τρυφε- ρότητα! Πόσος καιρός από τότε!... Σιγά σιγά όμως ή ζωή μου έγινε μονότονη... πολύ μονότονη...

Μου φαίνεται όμως πως και αυτή ακόμα ή νύχτα... και πως σήμερα ακόμη πού μ' έχεις εδώ στην άγκα- λιά, ύστερ από τόσες έκσεις πού μου έκανες... δεν σου φαίνεται και τόσο σπουδαίο... Λίγη σημασία δίνεις γι' αυτό, ή;

Εκείνος της απήντησε. Μου φαί- νεται πως εξακολουθώ να της λέη διάφορα γλυκά λόγιακια ακόμη...

Δεν μπορούσα όμως ν' άκούσω τά λόγια του. Μόνο τη φωνή εκείνης άκούω... αυτή πού είπατε από το στόμα του ήχου... αυτού του γνωστού μου ήχου της άγαπημένης μου φωνής της.

«Εκείνη, είπες ακόμη:

— Έχω την ιδέα μάλιστα, πως έδω σ' αυτή τη θέσι σας, θά μπο- ρούσε να ήτανε πολλοί άλλοι, πολ- λές άλλες φυγές, έτσι σαν κι' εμένα, μα πού θά ήσαν πῶς έτοιμες από σένα γι' να φύγισουν και τη ζωή τους ακόμα, αν τους τὸ ζητούσα... Ε; ω! βέβαια δεν είχα παρά να τους τὸ ζητούσα μόνο και θά τό- καναν... άμέσως...

«Ω! Θέε μου! Όχι! Όχι! Ξί!... Πολύ τραγικά τ' λέει...

«Ω! τί είν' αυτό;... Φώε... φώε... φώτα στον κήπο... φώτα πού βγαί- νουν από τὸ σπίτι και διευθύνονται, και γλιστρούν μεσ' από τὰ δέντρα... και πού προχωρούν... μ' ένα ύποπτο ύφος, πρὸς τὸ Κίσιου...

...Τὰ λόγια του Μεχμέτ—πασσά!... Τὰ λόγια του άληθινού του Μεχμέτ Νζαλετιν πασσά...

Και τώρα ελα εν τάξει. Η πόρτα του Κίσιου άνοίγεται... μου φαί-

νεται άφου παρέβλεσαν την κλειδαριά ο Άρχιβαλ- dos Φάλκλαντ και ή ξεδάλη του, ή Λαίδη Έδωθ μπαίνουν στο Κίσιου... ώραία! πολύ ώραία! Κα- μιά κραυγή, καμιά φωνή, κανένας θόρυβος, τί- ποτε! Μα κ' άκούω ύπόκομο στεναγμό έπληρν τὰ αυτιά μου—άσφαλώς θά ήταν από την Λαίδη Φάλ- κλαντ—και ύστερα γέλιο σαρκαστικό, ένα γέλιο φυ- χρο και μυκτηριστικό—άσφαλώς τὸ θριαμβευτικό ξε- σπασμα της άλλης, ό όποία κρατούσε αυτή τη φορά τη νίκη με τὰ χέρια της...

«Ίστερα από δύο άτελείωτα δευτερόλεπτα αγωνίας άκούστηκεν ό ήχος περιστροφῆς τὸ όποτον γεμίζουν σφαίρες... και σχεδόν ταυτόχρονα ή ψυχρή φωνή του Βαρωνίσκου προφέρει:

—Δεν χρειάζεται! Στανί πάρτο απ' εδώ. Δεν είν' ανάγκη. Ο κήπος είνα γεμάτος από ένα σωρό καρβά- στες. Τὰ μάτια μου δεν διακρίνουν πιά τον Τσέρνο- βιτς. Δεν είνα πια κοντά στο παράθυρο. Χώθηκε μέσα βαθειά... Φαίνεται όμως πως δεν έχει καμιά αντίρρηση σ' ελ' αυτά, γιατί δεν άκούγεται καθόλου ή φωνή του... «Όστε έτσι! Ο κήπος φρουρείται από πλήθος καβάρδων. Τί άλλο θέλετε! Καταγόμεστε πάντοτε από τὸ γένος πέντε Βασιληάδων και άκούμε στο έν- δοκο και άνδροει όνομα τών... Τσέρνοβιτς... ώραία!

Πού! Πού! τί αθής!

«Η φωνή του Βαρωνίσκου επαναλαμβάνει:

—Λοιπόν, Μαίρη... θά υπογράψης αυτό; Καταλα- βαίνεις πως τώρα και ύστερα στά χέρια μου. Σά κρατώ! Κάθε αντίσταση είνα μάταιη. Αν δεν τὸ υπογράψης, θά φωνάξω άμέσως όλους τους καβάρδες και τους ύπηρέτες μου... αν όμως τὸ υπογράψης δεν θά φωνάξω κανένα. Όλα θά μέινουν μυστικά, μεταξύ μας... Και με συγχωρείς μάλιστα: δεν περάει όμως... μπο- ρείς να μείνης έτσι με γυμνό τὸ λαϊμό σου... έτσι όπως σου άρέσει...

Και πάντοτε τὸ ίδιο έλαφρό και μυκτηριστικό γυ- ναϊκό γέλιο... Είνα πάντοτε ή... άλλη πού έκδι- κείται:

«Η Λαίδη Φάλκλαντ είνε όρθια, κοντά στο παρά- θυρο. Στέκεται άκίνητη σαν άγαλμα... Ο Άρχιβαλδος κάνει να προχωρήση πρὸς τὸ μέρος της, άλλα ο Τσέρ- νοβιτς τὸ κόβει τὸ δρόμο... «Αρα... με... ψυχραμένα!

«—Σώπα, σώπα... Στανί, σε παρακαλώ... Τό καλό- τερο πού έχεις να κάνης είνε να σωπάνης...» Έκείνος σωπαίνει!—Έπέρχουν όμως και μερικοί πού δεν θά σώπαιναν έτσι εύκολα, σ' αυτές τις στιγμές...

—Λοιπόν, Μαίρη, λέγε: θά τὸ υπογράψης; Καμιά άπάντηση, καμιά λέξη. Η Λαίδη Φάλκλαντ έχει γίνει μάρμαρο. Η φωνή της Λαίδης Έδωθ έπα- ρβαίνει. Ορμίζει ή Έχιδνα:

«Ελα λοιπόν Μαίρη, υπογράφε τὸ, μόνο έτσι θά τελειώσουν όλα... Ελα. Πρέπει και να ντυθής τέλος πάντων, γιατί έτσι καθώς κάθεται γυμνή, μοραίει και να κρώσσης και ν' άρρωστήσης... Και τότε τί θά γίνη. Πούς θά περιποιηθί τὸ μπέρμελ σου!

Αυτή τη φορά τὸ μαρμάρινο άγαλμα της Λαίδης Φάλκλαντ άρχίζει να τρέμει... Καμιά όμως άπάντηση άκόμα.

—Αφίσε την Έδωθ! Έμπρός, πρέπει να τελειώ- νουμε τέλος πάντων... Ελα Μαίρη! υπογράφε. Δύ- βασε τὸ μάλιστα στην άρχή, πού φαίνεται πως πρέπει και να τὸ διαβάσης. Είνα επιλοχίστατα ένα χαρτί στο όποιο θά μάς δώσης τη συγκατάθεσή σου γι' αὐ τὸ δια- λύγιον... «Ετσι θ' άποσύρης και τὸ σκάνδαλο. Τό χαρτί αυτό δεν θά τὸ ιδούν παρά μόνο ο δικαστής και ο δι- κηγόρος μας... Όλα έτσι θά τελειώσουν ήσυχα και καλά... «Αν όμως άρνηθής να υπογράψης, σου είπα... φωνάξω άμέσως τους καβάρδες και τους ύπηρέτες κα!... Καταλαβαίνεις πολύ καλά τὸ σκάνδαλο...

Της τείνει, της προσφέρει τὸ χαρτί αυτό. Τό χέρι πού άκούμας στο παράθυρο μαζεύεται... σφίγγεται... και τὸ ξανθό κεφαλάκι όρδύνεται ύψηλότερα: «Όχι... άρνησις...

—Όχι! Καλά! Όπως θέλεις! Προτιμάς τὸ σκάν- δαλο! καλά! Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐ τὸ παιδί σου, τὸ όποιο θά μάθῃ επί τέλους τὴν ελπίδα ημετέρα είνα...

Σιωπή δύο στιγμών. Τό χέρι άρπίζει τὸ παράθυρο, τὸ σώμα διπλώνεται, τὸ κεφάλι σκύβει... Η Λαίδη Φάλκλαντ είνε γονατιστή...

«Αρχιβαλδος! Αρχιβαλδος! τὸ παιδί μου! Πῶς μὸς παίρνεις τὸ παιδί μου... Σε έκτελού...

Κίνημα διαποροῆς και άρνήσεως.

—Μή τὸ συζητάς αυτό τὸ θέμα πιά! Αφραί τό! Και σήμερα πού είνε μάλιστα στα χέρια μου! Νδς κάτι μπορούσες άκόμα να πῆς; Ίμε- ρα όμως! Σου επαναλαμβάνω πως σε κρατώ στα χέρια μου! Λοιπόν!

«Αν υπογράψης, τὸ παιδί σου δεν θά μάθῃ τίποτα! αν άρνηθής, θά τὰ μάθῃ όλα, όλα! Δεν έχεις παρά να διαλέξης μεταξύ αυτών των δύο... και άρχισε πιά αυτά τὰ άνωφελά μέ- γιστα σου...

«Αρχιβαλδος!... Σε έκτελού... Τὸ παιδί μου... τὸ παιδί μου...

«Η Λαίδη Έδωθ έπαρβαίνει και πάλι.

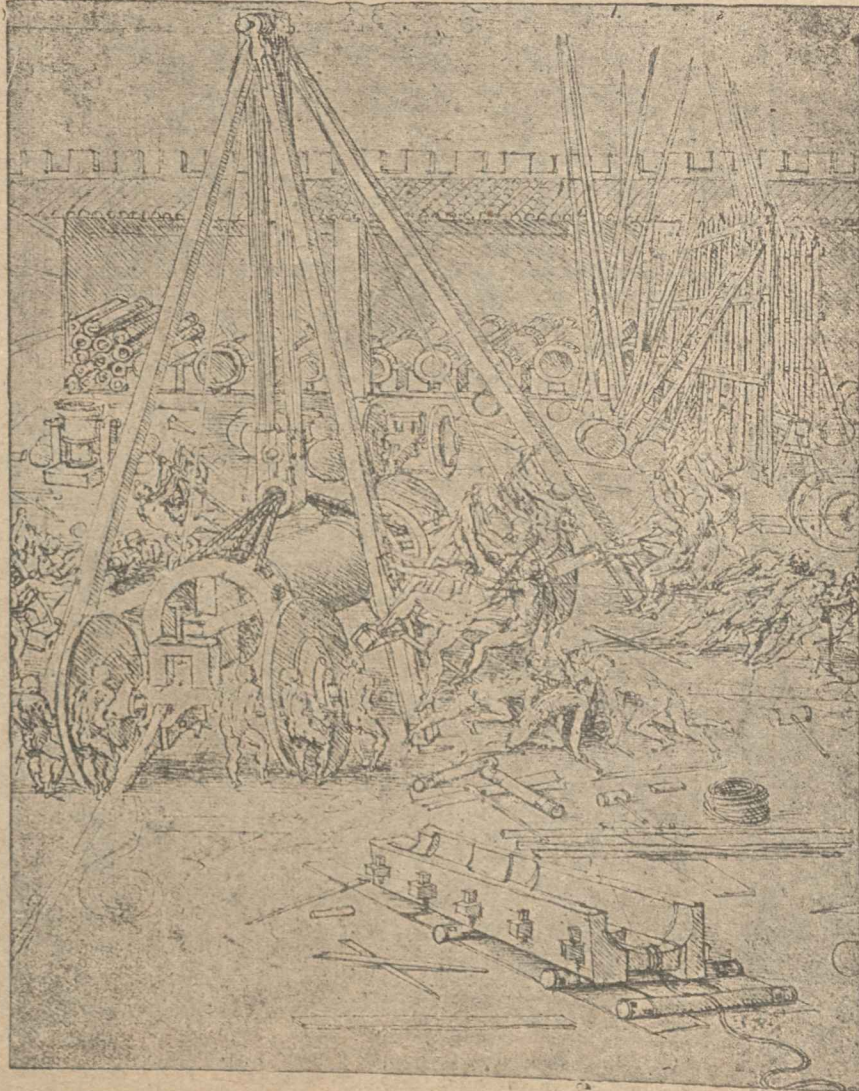
—Αρχιβαλδος... φωνάζε λοιπόν τους ύπηρέτες... Δεν ένοιε να κατα- λάβῃ τίποτε! Αυτός ο Γαλλικός δεν είνε διόλου ξεπνές...

«Η Λαίδη Φάλκλαντ, πετιέται, ση- κώνεται, άπότομα! τὸ βλέμμα της άγριεύει...

—Αρχιβαλδος!... Πές της να σω- πάση λοιπόν! Έδωθ βρακόμει στο σπίτι μου, είμαι άκόμα κυρία... ελ! ή κυρία τὸ σπិតό μου... Είπατε δυο έννες κάτω από την ίδια άκί- στερη, είμαστε όμως και οι δυο έκ- θερες... Πόσες φορές και σὺ ε ίδιος δεν μὸς είπες πως είμαι έλευθερη... πως ήθελες και σὺ να ήμουν έλευ- θερη... μα να μπόρῃς έτσι και σὺ να έχῃς την έλευθερία σου!... Πόσες φορές θά μπορούσα κι' εγὼ να σ' επιανα, αν ήθελα, έτσι σαν τώρα μένα εδώ, στην παγίδα... Δεν τὸ θέ- λησα όμως... «Ήμουν πολύ πιστή, πολύ τίμια, πολύ ελκρινής... Μά εσύ! εσύ... είσαι ένας προδότης... ένας άθλιος... ένας προδότης...

Είχε γίνει κατακρινή από τὸ θυμό της... Έκείνος διατάζει με σι- γιμή... στέκει άκίνητος μπροστά της... Έξαφνα, έπειδή εκείνη επανα- λαμβάνει άκόμα μι' αὐ τὴ λέξη: «προδότης...» σπκύνει την γραμ- μέ του και την χτυπάει με δύναμη στην όμο της... Η Λαίδη Φάλκλαντ κυ- λίεται χέλιμο στο πάτωμα. Ο Τσέρ- νοβιτς έμεινε όπως πάντοτε άκίνητος στη θέσι του.

Ο σύζυγος άμετάπιστος, άνοίγει τώρα την πόρτα: (Ακολουθεί)

ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ. Σχέδιον χυτηρίου τηλεβέλων.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΦΩΤΟΣ ΕΙΣ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΝ ΚΑΙ ΑΔΙΑΠΕΡΑΣΤΟΝ

ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ Η ΜΕΤΑΨΥΧΙΚΗ ΕΙΣ ΟΛΙΓΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

[ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΔΡΟΣ RENE SUDRE: «ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ ΜΕΤΑΨΥΧΙΚΗΝ»]

Ο όραμός του αίματος δίν επιδρά ούτε δύ- νηται να διευκολύνη την τηλεπαθική συνεννόησιν μεταξύ του διαμύου και του άποδοχῆος. Ούτε ή τηλεπαθική πρῶξι εξιστάται από τὸ ύποσυνειδητόν. Είπαμε δι' αυτή λαμβάνει χώραν συνθητότερον και τελειότερον μεταξὺ διαμύου και άποδοχῆος, εν ύπνῳ ή διατελούντων και τών δύο. Έπειτα συμβαίνει, καθώς έπίσης είδομεν, άλλο πράγμα να θέλῃ να με- ταβιβάζῃ, και άλλο να μεταβιβάζεται. Εξήγησιν της διαίτης διαλλοδιανοῦς αὐ άνακαλύψεις της έπιστήμης. Παρεχόμεθα τὰς θεωρίας, τὰς εξή- γήσεις την τηλεπαθίαν τών διαφόρων φυσικῶν ιδιο- τητών, περιοριζόμενοι να αναφέρωμεν άπλῶς δι' την παρεβέλλον έκάστοις με κινήτους μαγνήτας, με στατι- κόν ήλεκτρισμόν, με τὸ αούματον τηλεφώνον, με ένα είδος τηλεγραφωγραφίας. Τέλος έλέγχῃ δι' την σκέψιν, ότι δι' τὸ φῶς και τὸν ήλεκτρισμόν, δι' τη- λαθί διαδίδεται δι' κνμτισμόν, μέσα εἰς ένα άβα- ριστος περιβάλλον, τὸν αἰθέρα. Η ψυχολογία δεν είνε δυνατόν να θεωρη σνθητήσιμος τὰς διαφόρους αὐ- τὰς άτελείς εξήγήσεις. Οπωσδήποτε όμως και οία- δηδήποτε και εν είνε ή γνώμη, την όποίαν έχει κανείς δι' την φύσιν τὸν πνεύματος, ή ύπόθεσις μίας επι- κοινωνίας δύναιε μεταξὺ δύο εγκ φάτων κατά την τηλεπαθικήν δράσιν, είνε έντελῶς θεμιτή. Η φυ- σική επικοινωνία της σκέψης μεταξὺ τών ανθρώ- πων δεν γίνεται δι' μέσον υλικόν. Ο λόγος είνε ένα σύνολον κραδασιῶν, άυποσυνειδητών εἰς ένα φυσ- ικόν περιβάλλον, τὸν αἰέρα, δι' ενός μηχανήματος κνμτισμοπαροαγωγικοῦ, τὸν φωνητικῶν χορδῶν, διατε- λούμεν ὑπὸ ρυθμιστικῶν έλεγχον τὸν έγκεφάλον. Η ψυχολογική δυσκολία, δεν είνε να νοηθῇ, πως τὸ πνεῦμα είνε ικανόν να δημιουργήσῃ άλλας άδοξς συγ- κοινωνίας αναλόγους, άλλα να γνωσθῇ πως δρᾷ εἰς ένα πειριβάλλον υλικόν, εἰς τοῦτο άπειλείται από κνμτῆς εἰσέτιν έλάνη, εἰς αὐτὸ δύναται. Ὑπό αυτήν την έποψιν ή τηλεπαθία δεν είνε περισσότερο τὸν λόγον ή της γραφῆς άκατανόητος.

τασιοκοπήματα. Ούτω δύναται να εξήγησῃ κανείς μέχρις ενός σημείου, πως λαμβάνονται διαγγέλαι από πρόσωπα μετά τὸν θάνατόν των. Αἱ αἱ χρονολο- γούνται πραγματικῶς από την εποχήν πού έζων.

Από όλα τὰ μεταψυχικά φαινόμενα, ή τηλεπαθία είνε μάλλον επιδεκτική φυσικής εξήγησεως. Ως εκ- τούτου από ενός αἰῶνος εχρησιμοποιοήσαν πρὸς εξήγησιν της διαίτης διαλλοδιανοῦς αὐ άνακαλύψεις της έπιστήμης. Παρεχόμεθα τὰς θεωρίας, τὰς εξή- γήσεις την τηλεπαθίαν τών διαφόρων φυσικῶν ιδιο- τητών, περιοριζόμενοι να αναφέρωμεν άπλῶς δι' την παρεβέλλον έκάστοις με κινήτους μαγνήτας, με στατι- κόν ήλεκτρισμόν, με τὸ αούματον τηλεφώνον, με ένα είδος τηλεγραφωγραφίας. Τέλος έλέγχῃ δι' την σκέψιν, ότι δι' τὸ φῶς και τὸν ήλεκτρισμόν, δι' τη- λαθί διαδίδεται δι' κνμτισμόν, μέσα εἰς ένα άβα- ριστος περιβάλλον, τὸν αἰθέρα. Η ψυχολογία δεν είνε δυνατόν να θεωρη σνθητήσιμος τὰς διαφόρους αὐ- τὰς άτελείς εξήγήσεις. Οπωσδήποτε όμως και οία- δηδήποτε και εν είνε ή γνώμη, την όποίαν έχει κανείς δι' την φύσιν τὸν πνεύματος, ή ύπόθεσις μίας επι- κοινωνίας δύναιε μεταξὺ δύο εγκ φάτων κατά την τηλεπαθικήν δράσιν, είνε έντελῶς θεμιτή. Η φυ- σική επικοινωνία της σκέψης μεταξὺ τών ανθρώ- πων δεν γίνεται δι' μέσον υλικόν. Ο λόγος είνε ένα σύνολον κραδασιῶν, άυποσυνειδητών εἰς ένα φυσ- ικόν περιβάλλον, τὸν αἰέρα, δι' ενός μηχανήματος κνμτισμοπαροαγωγικοῦ, τὸν φωνητικῶν χορδῶν, διατε- λούμεν ὑπὸ ρυθμιστικῶν έλεγχον τὸν έγκεφάλον. Η ψυχολογική δυσκολία, δεν είνε να νοηθῇ, πως τὸ πνεῦμα είνε ικανόν να δημιουργήσῃ άλλας άδοξς συγ- κοινωνίας αναλόγους, άλλα να γνωσθῇ πως δρᾷ εἰς ένα πειριβάλλον υλικόν, εἰς τοῦτο άπειλείται από κνμτῆς εἰσέτιν έλάνη, εἰς αὐτὸ δύναται. Ὑπό αυτήν την έποψιν ή τηλεπαθία δεν είνε περισσότερο τὸν λόγον ή της γραφῆς άκατανόητος.

Από τούς μαγνητιστάς ή ιδιότης αυτή έκαλείτο διαύγεια (lucidité) και άρχας και άργότερον διορα- τικότης clairvoyance, διότι οι ύπνοβάται έβλεπαν καθαρά τὰ ἴδια έσωτερικά όργανά των ή τών δόθε- νῶν, πού έφρασαν ένώπιόν των, περιέγραφον τὰ γενο- νῶτα εξ' άποσπῶσεως, άνεγνίσκον και τὸ παρελθόν και τὸ μέλλον. Ο Boirac, σύγχρονος μεταψυχιστής, έράττιος την ιδιότητα αυτήν μεταγνωμίαν (még- nomie εν τῷ μετά—επειράει) και γνώμη—γνώ- σις). Ο Richel έπρωτίζοις την λέξιν κρυπταισθη- σία, ή όποία φαίνεται μάλλον επικρατοῦσα.

Συνήθως διακρίνουν τὰ εξής είδη της κρυπταί- σθησις: Κρυπταισθησία τηλεπαθική, ή όποία είνε ή άνάγνωσις ή μάλλον ή μάντευσις μίας έννης γεγονότων άποακρυφόμενων. Κρυπταισθησία προ- φητική ή γνώσις τὸν μέλλοντος. Κρυπταισθησία κρυπτοσκοπική, ή όρασις δι' μέσον άδιαφανῶν σωμάτων. Κρυπταισθησία μαγνητική, ή όρασις πα- ραισθησιακή εἰς τὸ κρύσταλλον, τὸ κατακάθισμα τοῦ καρφ, τὰ παιγνίσματα κλπ. Κρυπταισθησία άπτική ή γνώσις ενός άντικειμένου δι' της άφῆς. Κρυπταί- σθησία αὐτοσκοπική (autoscopique) ή όρασις τών έσωτερικῶν οργάνων τὸν ἴδιον σώματος. Κρυπταί- σθησία υλοσκοπική (hyloscopique — ύλη+σκοπῶ) ή άνακάλυψις πηγῶν μεταλλείων, κοιλιῶν την κλπ. Κρυπταισθησία πνευματιστική, ή όποία άποδίδεται εἰς τὰ πνεύματα.

Η διαίρεσις αυτή είνε έντελῶς έμπειρική. Όλαι αἱ αἱ μορφαί της ύπερφυσικῆς γνώσεως έχουν τὰ εἰδικά μέρη μέντοιμου αὐτῶν και τοῦτο θά ἴδοντο εν πρώτης όψεως να δόσῃ άφορηγὴν να ύποδοξῇ κανείς δι' αἱ αἱ άναποκρινόμεναι εἰς διακεκριμένα ύποιδιότητες. Δεν ον βαίνει τοιοῦτό τι. Τὸ ένιατον της κρυπταισθησις είνε βαθύτερον παρὰ πάντα τὰ μεταψυχικά φαινόμενα. Ο πολυμορφισμός τών μέν- τισιμ προέρχεται εκ συνθηδών και αὐτοπαρόλῶν. Ὑπό έποψιν διδακτικήν δεν μᾶς έμποδίζει τίποτε να σπου- δάσωμεν έκάστην τών μορφῶν αὐτῶν, αἱ όποίαι έχουν κάθε μία τὰς παραδοξότητάς των και έκτελούν εν- κόλον ταξινόμησι τών πειραματικῶν γεγονότων.

Όσον δι' την όρδολογιστικήν διαίρεσιν της κρυπ- ταισθησις, αυτή είνε πολύ λε- πτή και προϋποθέτει διακρινί- σις επί ζητημάτων τα όποία μόνον άκόμη άδελφ και κρι- τισται. Οπωσδήποτε ύπάρχουν δύο μεγάλοι διαίρεσεις της κρυπταί- σθησις: Η εξ' έμπνεύσεως (intuitive) κρυπταισθησία ή ύπερ- φυσική γνώσις φυσικῶν γεγο- νότων και ή εξ' αντίληψεως (perceptive) κρυπταισθησία ή ύ- περφυσική γνώσις γεγονότων αν- τιστοιχῶν. Η τελευταία αυτή άν- ταποκρίνεται εἰς την τηλεπαθίαν.

Πρέπει να προσθέσωμεν δι' ή κρυπταισθησία άπᾶς είνε ἰσότη- της μεταψυχικῆς. Έχει πολλὰς βαθμούς. Π. χ. δι' όσο μᾶζο- μεν εἰς την καθημερινήν ζωήν πνεύμενιν ή εξ' έμφύτων γνώ- σιν είνε μία καθαρά εκδήλωσις ύποιδιότητος. Συνήθως άποδίδομεν εἰς την διορατικό- τητά μας ή εἰς την ένύχνη την έσωτερικήν διαφώτισιν, ή όποία μᾶς άποκαλύπτει ένα πράγμα, τὸ όποτον αἱ αἱσθήσεις μας ή τὸ λογικόν μας δεν μᾶς επι- τρέπουν να γνωρίσωμεν. Οταν σπικισαί, τὸ εἶπον μαντιστή, πρὶν ή φυσική έπίσημη τὸ πῶς τοιοιότης. Όλος ο κόσμος εἰσε διορατικός εἰς τὰς όρας του, ύπάρχουν όμως άτομα πού είνε περισσότερο από άλλα και έ- παρόν άκόμη και άλλα εἰς τὰ όποία ή ιδιότης αυτή άπο- τελεί άληθινὸ δόσον, τὸ όποτον ή καθημερινή εξάσκησις τὸ έν- δογνίσκει, τὸ ύποτάσσει εἰς κα- νόνας και τὸ καθ' οὗ πειθύνει.

Τηλεπαθική κρυπταισθησία

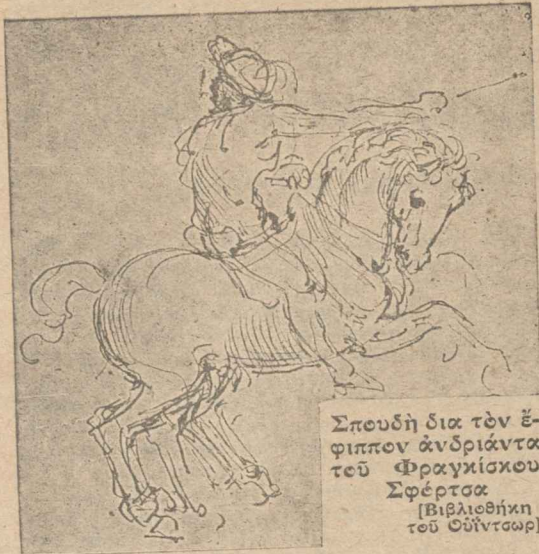
Με την έναρτήσῃ τηλεπα- θίαν κατά την όποίαν, άῶος εἶ- δμεν, άποδοχῆος δεν είνε πλέον άληθοσυνεχόμενος, άλλα πληροφο- ρείται άντικεινόν τὸ πνευματικόν περιεχόμενον τοῦ μεσάκωτος εἰ- σέρχεται εἰς εἰς τὸν πρῶτον βῆ- μόν της κρυπταισθησις.

ΔΕΟΝΑΡΔΟΥ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ—Γελοιογραφία [Βιβλιοθήκη τοῦ Εθνικοῦ]

ΔΕΟΝΑΡΔΟΥ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ—Γελοιογραφία [Βιβλιοθήκη τοῦ Εθνικοῦ]

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

Σπουδή δια τὸν ἑφιππον ἀνδριάντα] τοῦ Φραγκίσκου Σφόρτσα [Βιβλιοθήκη τοῦ Οὐίντσορ]

Ὀλίγα ἔργα τοῦ Ντὰ Βίντσι ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερα μᾶς περισώθηκαν χωρὶς ἀνεπιτυχεῖς καὶ ἀσεβεῖς ἐπιδιορθώσεις. Τὸ περιφανέστερον τῶν ἔργων τοῦ ἔφθασε μέχρις ἡμῶν πολὺ πα' ἠλλαγμένον, σχεδὸν κατεστραμμένον· εἶνε ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος τοῦ Μιλάνου εἰς τὸ ἐστιατόριον τῶν Δομινικανῶν μοναχῶν τῆς Σάντα Μαρία ντέλλα Γκράτσια.

Εἶνε θαῦμα πῶς σώζεται ἀκόμη. Ὁ τοῖχος ἦτο ἀρχικῶς κακῶς προετοιμασμένος καὶ τὰ χρώματα, παρὰ τὴν φροντίδα τῶν ζωγράφων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν προπαρασκευὴν τῶν ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων ἢ τῶν μαθητῶν τῶν, ἦσαν κακῆς ποιότητος καὶ τὸ ἔργον ὑφίστατο ἀλλοιώσεις τῶν χρωμάτων του, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἀποπεράτωσίν του.

Ἀργότερα οἱ μοναχοὶ τοῦ Μοναστηρίου, ἴσως μὴ φανταζόμενοι ὅτι κατέχουν ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλοφυέστερα ἔργα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, ἔκοψαν ἓνα μέρος τῆς εἰκόνης, εὐτυχῶς πρὸς τὰ κάτω, διὰ νὰ ἀνοίξουν μίαν θύραν εὐκόλου συγκοινωνίας. Κατὰ τὸ 1726, ἓνας ἄσχημος ζωγράφος, ὁ Μπελλόττι, ἔλαβε 500 λίβρας διὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃ ἐλέεινὰ τὸ ἔργον τοῦ Λεονάρδου. Ἀργότερα κάποιος Μάτσα, κατὰ τὸ 1770, προέβη εἰς νέαν ἐπιδιορθώσιν, καταλαβόντες τὸ μοναστήριον ὡς στρατιῶνά των, μετεχειρίσθησαν ὡς σταῦλον τὸ ἐστιατόριον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ντὰ Βίντσι ἐπαθε νέας καταστροφάς. Εὐτυχῶς μία σοφὴ ἐργασία, τοῦ Κα. ἐνάκι, ἀπέδωκεν ἐν μέρει τὸ ἔργον εἰς τὸν θαυμασμόν μας.

Ὁ Χριστὸς, πλήρης θείας ἀποκαρτερήσεως, στρέφεται εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ λέγει εἰς αὐτοὺς: «Μεταξὺ σας εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ μὲ προδώσῃ». Ἡ συγκίνησις τῶν μαθητῶν του εἶνε ἐκτετατή. Πλησίον τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὁ Ἰωάννης συντετριμμένος ἀπὸ τὴν θλίψιν τῆς προοιωνιζόμενης καταστροφῆς, ἐνῶ ὁ Ἰούδας προσποιούμενος τὸν ἀδελφόν, δὲν ἀντέχει εἰς τὸν πειρασμόν νὰ σφίξῃ περισσότερον τὸν καρβανά. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἰούδα ἐδανείσθη ὁ Λεονάρδος, πρὸς ἐκδίκησιν, ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τοῦ μοναστηρίου τῆς Σάντα Μαρία ντέλλα Γκράτσια, ἐκδικούμενος τὰς διαρκεῖς ἐνοχλήσεις του διὰ τὴν μὴ ταχεῖαν ἀποπεράτωσιν τῆς εἰκόνης.

Ὁ Λεονάρδος εἰς ἓνα ποίημά του διηγείται τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ μᾶς γνωρίζει τὰς σκέψεις του καὶ τὰς δυσκολίας διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὴν θεῖαν μορφήν τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην στιγμήν, ἴσως πλέον λυπούσαν τὴν ψυχὴν του διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην τοῦ μαθητοῦ ποῦ θὰ τὸν προέδιδε. Καὶ ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ εὗρῃ καὶ μεταξὺ τῶν καλύτερων ἀνθρώπων τὴν ἀνάλογον μορφήν.

«Τὸ κονδύλι μου, ἔγραφε, ματαίως δοκιμάζει νὰ ἐκφράσῃ τὴν λυπηρὰν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς τοιαύτης ἀγιότητος. Τὸ χέρι μου δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ πρὶν συλλάβῃ ἢ διανοίᾳ μου. Μήπως δὲν εἴμεθα αἰχμάλωτοι τῶν σκέψεών μας;»

«Καὶ ὁ Ἰούδας δὲ πρέπει νὰ κατοπτρίξῃ τὴν ἀτιμίαν τῆς ἀθλίας πράξεώς του. Ματαίως ζητῶ αὐτὴν τὴν ἐκφράσιν παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας ἐκείνου ὁ ὁποῖος θὰ ἐπώλει τὸν κύριόν του ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων».

Τὴν μορφήν τοῦ Σωτῆρος εὐτυχῶς ἔχομεν σχεδὸν ἄθικτον ἀπὸ μεταγενεστέρας ἐπιδιορθώσεις εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Βρέρας τοῦ Μιλάνου.

Φραγκίσκος ὁ Α', ὁ πρῶτος εὐτυχῆς κάτοχος τῆς Τζιοκόντας, ἤθελε νὰ μεταφέρῃ ὅλον τὸν τοῖχον τοῦ ἐστιατορίου εἰς Παρισίους - τόσον ἐθαύμαζε τὸ ἔργον.

Ὁ Λεονάρδος ντὰ Βίντσι ἔμεινε εἰς τὸ Μιλάνον παρὰ τῷ Σφόρτσα μέχρι τῆς ἡττῆς του. Κατόπιν μετέβη εἰς τὴν Μάντοβαν καὶ μετὰ εἰς Φλωρεντίαν ὅπου εἰσηλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ οἴκου τοῦ Βοργία.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ Μιλάνον κατὰ τὸ 1503 ἐξωγράφισε τὴν περίφημον Μόνα Λίζα Μαρία ντὶ Νόλντο Γκεραρντίνι, σύζυγον τοῦ Φραντσέσκο Μπαρτολομέο ντὲ Ζενόμπι ντὲλ Τζιοκόντο, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Τζιοκόντας.

Ὅλοι οἱ αἰῶνες ἐκλιναν γόνυ πρὸ τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ ἔργου τῆς μεγαλοφυοῦς διανοίας. Ὁ Γκωτιέ μαγευμένος διὰ τὴν Τζιοκόνταν, ἐξυμνεῖ τὸ ἀμίμητον μεῖδιμα τὸ ὁποῖον παγνιδίζει μεταξὺ χειλέων καὶ ὀφθαλμῶν μὲ μίαν περιέργον ἐκφράσιν μυστικῆς βεβαιότητος. Τὸ μεῖδιμα αὐτὸ εἶνε ὅλη ἡ ψυχὴ τοῦ Ντὰ Βίντσι, ἡ φλογερὰ περιέργεια, ἡ ὀξεία παρατήρησις, ἡ σκέψις τοῦ ἡ ἀνεμπόδιστος ἀπὸ τὰ ὑλικά ὅρια τοῦ κόσμου.

Ὁ Λεονάρδος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Μιλάνον, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, καὶ ὀλίγον ἄργότερα μετέβη εἰς Ρώμην, πλησίον τοῦ Πάπα Λεοντος τοῦ Ι' ἐκ τῶν Μεδίκων. Ἐκεῖ εἰργάζετο συνεχῶς, ὅπως ἔγραφεν, εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀκουστικῆς, τῆς ἀνατομίας, τῆς ὀπτικῆς, τῆς γεωλογίας, τῆς οὐρυντολογίας, γεωμετρίας καὶ μηχανικῆς.

Ἐπὶ τέλους ἐγκατέλειπε τὴν πατρίδα του Ἰταλίαν καὶ μετέβη εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἦτο ἡδὴ γέρον, μία τῶν χειρῶν του ἦτο παράλυτος. Ἐν τούτοις εἰργάζετο ἀκόμη· μᾶς ἐκληροδότησε τὴν αὐτοπροσωπογραφίαν του, σωζομένην εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Τουρίνου, καὶ ἀπέθανε τὴν 2 Μαΐου τοῦ 1519 μὲ μόνην παρηγορίαν τοῦ τὸ μεῖδιμα τῆς Τζιοκόντας, ἡ ὁποία ἀνῆκε μὲν εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας Φραγκίσκον τὸν Α', ἔμενε ὅμως εἰς τὴν κατοχὴν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Λεονάρδου μέχρι τοῦ θανάτου του, κατὰ τὴν συγκινητικὴν συγκυρίαν τοῦ εὐγενικοῦ καὶ φιλοτέχνου Βασιλέως.

Ὁ Λεονάρδος ντὰ Βίντσι φωτίζει τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως. Προηγείται κατὰ τριάκοντα περίπου ἔτη τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου καὶ τοῦ Ραφαήλου καὶ ἦτο ὁ πρῶτος ὁ ἐφαρμοσας τὸν φωτισμόν εἰς τὴν ζωγραφικὴν κατόπιν παρατηρήσεως καὶ ἄκρας ἀντιλήψεως τῶν μυστηρίων τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιάς. Ὅλα τὰ ἔργα του φωτίζει κάποιο μυστηριώδες φῶς, ἀπόκοσμον τρόπον τινά, πηγάζον ἀπὸ τὴν ψυχὴν του, μία νέα δημιουργία κόσμου καὶ φωτός, λάμπουσα καὶ ἐξιδανικεύουσα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου. Ἐφερε πάντοτε εἰς τὴν ζω-

νὴν του ἓνα μικρὸ τετραδίου. Καὶ ἐσημείωνε πᾶσας τὰς σκέψεις του μαζί μὲ πρόχειρα σχεδιάσματα καὶ ὑπολογισμοὺς μαθηματικούς. Τὰ σπουδαιότερα ζητήματα τῆς μηχανικῆς ἦσαν ἡ διαρκὴς σκέψις του. Ὁ σκοτεινὸς θάλαμος τῆς φωτογραφίας, ἡ μηχανικὴ ἔλξις, τὰ ὀπισθογενεῖς πυροβόλα, ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, αἱ ὀδοντωταὶ τροχαλῖαι, τὰ ἀεροπλάνα, ὁ ἀτμός καὶ χίλια ἄλλα ἀγνωστὰ ἐντελῶς εἰς τὴν ἐποχὴν του.

Αἱ σκέψεις του κλασικῆς συντομίας καὶ διαυγείας.

Ἄλλ' ὅτι τὸν ἐξυψώνει περισσότερον εἶνε ἡ ἐπίγνωσις τοῦ ὅτι οὐδὲν τὸ ἀνθρώπινον τέλειον. Ἀμφιβολία περὶ τῶν ἔργων του ἀκόμη, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ὑπεροφίαν τῶν περισσοτέρων μεγάλων, ἀλλὰ καὶ τῶν μικροτέρων καὶ ἀσημοτέρων καλλιτεχνῶν. Ἀνεγνώριζε τὸ δικαίωμα

Σπουδὴ κεφαλῆς τῆς Παρθένου [Φλωρεντία. Μουσεῖον τῶν Ὑφφίτσι]

εἰς πάντα ἄνθρωπον νὰ κρίνῃ ὄχι μόνον μέχρις ἐμβάδος, ἀλλὰ τὰ πάντα.

Οἰοδύποτε, ἔγραφεν, ἔστω καὶ μὴ καλλιτέχνης, δύναται νὰ κρίνῃ, ἂν εἰς ἓνα ἔργον τέχνης ὁ ὦμος εἶνε παρακάτω ἢ παραπάνω, ἂν εἶνε παραμορφωμένον τὸ σῶμα, τὸ στόμα μεγάλον, ἡ ὑπερβολικὴ ἡ μύτη. Διὰ τὴν ἡμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ κρίνῃ τὸ ἔργον τῆς φύσεως καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιληφθῇ τὰς ἀτελείας ἐνὸς καλλιτεχνικοῦ ἔργου; Ὁ φιλόσοφος ἐξισοῦτο πρὸς τὸν ζωγράφον καὶ τὸν σοφόν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Ἁγία Ἄννα, ἡ Παρθένος καὶ τὸ Παιδίον Χριστὸς [Μουσεῖον τοῦ Λούβρου]